

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Στρατιωτικά εικόνες: "Επιστολή αντιπροσ-
μίου, υπό Ιωάννου Μ. Δαμβέργη.
Αί κακαί γλώσσαι. Κοινωνικόν συναίσθημα, υπό Κ.
Φ. Σκόκου.
"Η εκδίκησης του Μάρτη Διήγημα κατά παρά-
δοσιν, υπό Γεωργίου Αδρακτά.
Φιλελληνική Πανακοθήκη: "Ιωάννης Στουάρτ
Βλάκης, υπό Γ. Α. Κ. (Τέλος).
"Ο επί τη χλιετηρίδι του Φωτίου λόγος του
Ουσπένσκη, κατά μεταφ. Μ. Μαλαδράκη.
"Η Μικρούλα, ποίημα Κ. Α. Κρουστάλλη.
"Η Μαγική Σφυρίχτρα. Παραμύθι κατά τὸν Ale-
xandre Dumas υπό Ε.
Τὸ καθήκον, μυθιστορία ***. Μετάφρασις Α. Αμ-
πάτη. (Συνέχεια).
Οἱ Καραγούνοι. "Επιστολή πρὸς τὴν διεθνοσιν,
υπό Χ. Χρηστοθεοδω.
Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγγόρια — Ἐξωτερικά.
Ἀρχαιολογία — Φιλολογία. — Καλλιτεχνία.
"Ἐφημερίδες. Ἀνέκδοτα. — Περύρα. — Ποικίλα.
"Ἰδιαιτέρα γράμματα.
Νέα βιβλία.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΤΙ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ

Φίλε μου, εἶμαι ἀπλοῦς καὶ ἀνευ ἀξιώσεων
ζωγράφος, ἐργαζόμενος ὡς ἐπὶ το πλείστον
κατὰ παραγγελίαν. Εὐρῶν ὁμως ὀλίγον και-
ρὸν ἐφιλοπόνησα εἰκόνας τινὰς ἀξιοματι-
κῶν, συνδυάζων γνωστὰ καὶ ἀληθῆ χαρα-
κτηριστικὰ ἐξ ἐντυπώσεων πρὸς ἄλλα ἐξ
ἐμπνεύσεως. Αἱ εἰκόνες αὐταὶ δὲν λέγω ὅτι
εἶνε ἀξίαι νὰ κοσμηθῶσι λαμπρὰν τινὰ πι-
νακοθήκην, θὰ ἦτο ἀδικον ὁμως νὰ μὴ ἐ-
κτεθῶσιν ἅπαξ τοῦλάχιστον εἰς τὴν θεῶν
τοῦ κοινού.

Καὶ τὰς ἐκθέτω.

"Η σχολή, εἰς ἣν ἀνήκω, δὲν εἶνε οὔτε ἡ
ἐνασμενίζουσα εἰς παραστάσεις ὑπερφυσικὰς
καὶ ἀκολουθοῦσα μόνον τὰς πλάνους τῆς
φαντασίας ὑπαγορεύσεις, οὐδ' ἡ πραγματικὴ,
ἡ φωτογραφουσα τὸ ἀληθές, κάποτε μάλι-
στα ἐν τῇ πεζοτέρᾳ αὐτοῦ καταστάσει. Ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ εἰκόνες μου θὰ πα-
ρίετων ἢ τοὺς ἀρχαγγέλους τοὺς ὀδηγοῦν-
τας τὰ τάγματα τῶν Χερουβεὶμ, ἢ τοὺς ἀ-
ξιοματικούς, τοὺς διακομένους ἐκ τῶν τά-
ξεων τῶν, ἀδι' ἀναρμόστον πρὸς τὸ ἐπάγ-
γελμά των διαγωγῆν».

Ἐγὼ ἄλλο τι ἐφιλοδόκησα συναναμιγνύων
τὰ οὐράνια πρὸς τὰ γήινα χρώματα. Νὰ
παρουσιάσω ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ εἰκόνι ἕ-
καστον τῶν προτύπων μου, ὁποῖον εἶνε, καὶ
ὁποῖον ἐπρέπε νὰ εἶνε, διὰ μεταπτώσεως
τῶν χρωμάτων καὶ τοῦ φωτός τὸσον βαθ-

μιαίας, τὸσον ἀρίστου, ὥστε νὰ μὴ δύνα-
ται νὰ ὀρίση τις, πότε εἰσῆλθον ἀπὸ τοῦ
λευκοῦ εἰς τὸ κυανοῦν, καὶ ἀπὸ τούτου εἰς
τὸ μέλαν ἢ τὸ τεφρόν.

"Ἄγνοῶ ἂν ἐπέτυχον ἀμφιβάλλω μά-
λιστα. Ἐὰν ἤθελον νὰ προκαταλάβω τὸν
θεατὴν, θὰ τῷ ἔλεγον ὅτι μάτην ἐζήτησα
ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱριδι χρώματά τινὰ ἀπαν-
τῶντα ἀλλαχοῦ, καὶ θὰ προσέθετον, ὅτι τινὰ
ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, τὰ ὠραιότερα, μετε-
χειρίσθην μετὰ πολλῆς οἰκονομίας, ἐκ φό-
βου μὴ ταχέως ἐξαντληθῶσιν ἄλλα προ-
τιμότερον ν' ἀποδοθῇ εἰς ἀδυναμίαν τοῦ
χρωστήρος μου πᾶσα ἑλλειψις, ὥστε ἄλλοι
εὐτυχέστεροι ἐμοῦ, ἀληθεῖς καλλιτέχναι, νὰ
ζητήσωσιν ἐν τῷ στρατιωτικῷ ἡμῶν οὐρα-
νῷ, καὶ νὰ εὐρωσι τὰ χρώματα, ὧν ἐγὼ
ἐστερήθην.

Οἱ ἀξιοματικοὶ ἀντιπροσωπεύουσι τὸν
στρατόν, τὴν ἐλπίδα, τὸν ἀρραβῶνα τῆς
ἐθνικῆς δόξης. Οἶος ζηλωτὸς τίτλος ὁ τοῦ
λειτουργοῦ παρομοίας θεότητος. Οἶα φωτεινὴ
αἰγλή περὶ τῆς ὑπερηφάνου μωρῆς των.
"Ὅποσον τίμαι καὶ στιβαρὰ δέον νὰ ὦσιν
αἱ χεῖρες, εἰς ἃς τοιαύτη παραδίδεται τιμή!

"Ὅποταν ἐν τῇ ἐπιτεργασίᾳ τῶν εἰκόνων,
ἐσκεπτόμην πάντα ταῦτα ἰδεῖλαιον εἰς
φόβον ὁμως ἀληθῆ μετέπιπτεν ἡ δειλία μου,
ὅτε ἐβλεπον, ὅτι οὐχὶ περὶ ἄλλων, ἀλλὰ
περὶ Ἑλλήνων ἐπρόκειτο.

Περὶ Ἑλλήνων!

Βαρύτερον ἐστὶ τὸ ἔργον.

Περὶ Ἑλλήνων!

"Ἐνθεν ὁ ὠκεανὸς τῆς δόξης τοῦ παρελ-
θόντος, ἐκείθεν τὸ μήπω συντελεσθὲν ἔργον,
οἱ ἀλύτρωτοι, τὸ πέλαγος τῶν συμφορῶν.
"Ἐνθεν φῶς λαμπρότερον τοῦ ἡλιακοῦ κα-
ταυγάζον τὰς προτομάς των, ἐκείθεν ἐρε-
βῶδες σκότος.

"Ἐν τῇ δειλίᾳ καὶ τῷ δισταγμῷ μου πολ-
λάκις ἀνέβλεφα πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ πρὸς
τὴν τέχνην, τὰς δύο ἐμπνεύσεως με θεότη-
τας. Ἡ ἀγάπη τῆς πρώτης με ἐνίσχυεν,
ἀλλὰ με ἀπιθάρρυνε τῆς δευτέρας ἡ αὐστη-
ρότης. Πρὸ τοῦ διλήμματος ἐπροτίμησα νὰ
παρακούσω εἰς τὴν τέχνην, διότι οὕτω τὸ
ἤθελεν ἡ πατρίς.

Καὶ ἰδοὺ αἱ εἰκόνες μου.

"Ὅταν παρατηρήσητε τὸν Διασκεδάζοντα
ἀξιοματικόν μου, θὰ ἐνοήσητε πόσον ἠδί-
κησα τὴν τέχνην, ἵνα ἐξομαλίσω τὰς ὑπό-
πτους ρυτίδας τοῦ προσώπου του, ἵνα κρύ-
ψω τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης του κενὰς βαυ-
κάλει, ἵνα καταστήσω δυσδιάκριτον τὸ προ-
κύπτον ἐκ τινος ἄκρας παιγνιόχαρτον καὶ
πόσον ἐκοπίασα. ἵνα εὐρω τὴν καλὴν του
στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ἀνθρώπινος εὐθυμία οὐ

μόνον πρὸς ἀκολασίαν δὲν συγγέται, ἀλλὰ
καὶ παρουσιάζει τεκμήρια ὄρων ὑψηλοτέ-
ρων, πόθων λανθανόντων ὑπὸ περικάλυμμα
στιγμαίας, προσωρινῆς ἀναπαύλας.

"Ὅταν παρατηρήσητε τὸν Χορευόντα ἀ-
ξιοματικόν μου, θὰ ποθήσητε καὶ σεῖς μετ'
ἐμοῦ, ἡ μυροβόλος αἰθουσα ἧς εἶνε τὸ πε-
ριβλεπτον κέντρον, πεδίον νὰ ἦτο μάχης·
τὰ βλέμματα, ἀτινα προκαλεῖ, σφαίραι πί-
πτουσαι πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου του· αἱ
διαταγαὶ ἃς ἐξακοντίζει μετ' ἐνθουσιασμοῦ
ἀξίου περιστάσεως καλλιτέρας, πρὸς ἐφοδον
νὰ ἦγον κρατεράν· καὶ τῶν λεπτεπιλέπτων
τοῦ ὑποδημάτων οἱ πλαταγισμοὶ ἐπὶ ἐδά-
φους κηροχρίστου, πρὸς ἄλλας ν' ἀνταπε-
κρίνοντο ἠχούς, τηλεβόλων φονικῶν. "Ἡ κἂν
τοσαύτη χάρις καὶ χαρὰ, μετὰ νίκην νὰ ἐξε-
δηλοῦντο ὠραίαν, τὸσος τοῦ στήθους του χρυ-
σὸς μίαν κἂν νὰ ἐκάλυπτε πληγὴν....

Καὶ ὁ Περιηγούμενος ἀξιοματικὸς μου ;
Βαίνει εἰς ἐκστρατείαν πρὸς ἀπόκτησιν γέρα-
τος ἢ εἶνε νεώτερος ἀργοναύτης σπείδων ὅ-
που τὸ δέρας τὸ χρυσοῦν ;... Διατρέχει τὰς
πρωτεύουσας πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ἄγρην πα-
ρασῆμων ἢ μετμηφιεσμένους εἶνε εἰς χωρικὸν
καὶ σπουδαῖε τὰ ἀπόκρημα ὄρη καὶ τὰς
ἐπικινδύνους φάραγγας, ἐφ' ὧν βραδύτερον
θὰ μεταβῇ μετὰ τῶν στρατιωτῶν του νὰ
δρέψῃ δάφνας ἀμαράντους ;

"Ὅταν δὲ προχωροῦντες, εὐρεθῆτε πρὸ τοῦ
Συγγράφοτος ἀξιοματικοῦ μου, δὲν θ' ἀπο-
καλυφθῆτε καὶ σεῖς πρὸ τῆς συννεφωμένης
μὲν ἀλλ' ἐπιβλητικωτάτης μορφῆς του, τῆς
ἀντικατοπτρίζουσας ὅλην τὴν πρὸς τὸν στρα-
τόν καὶ τὴν ἐπιστήμην φιλοστοργίαν του ;
Εἶδεν, ἐμελέτησε, συνήγαγε διὰ μακρῶν ἀ-
γώνων πορίσματα ἔθνοςωτήρια. Ὁ κάλα-
μός του δὲν χαράσσει λέξεις, ἀλλὰ πορείας
νικηφόρους. Ἐκεῖ εἶνε ἡ καταστροφή. Με-
ταβολή. Ἐκεῖ εἶνε ὁ κίνδυνος, ἀλλὰ καὶ ἡ
δόξα. Ἐμπρός. Εὐλογημένη ἡ γραφίς του
ἡ καλλιεργούσα τὸν ἄγρον τῆς δόξης· αὐτὸς
θ' ἀναδώσῃ τὰ ἄνθη, ἀτινα θὰ κόψῃ τὸ
ξίφος του ἅμα ὡς ἠχῆσῃ ἡ σάλπιγξ.

Καλυρῆτε ἦδη. Εὐρισκόμεθα πρὸ τοῦ
Πολιτενομένου ἀξιοματικοῦ μου. Καὶ οἱ κα-
τώτεροί του, οἱ ἄπλοὶ στρατιῶται δικαιοῦ-
μεθα νὰ λησμονήσωμεν τὸν βαθμὸν του ;
πολιτεύεται διὰ τῆς ψήφου ἡμῶν. Ἡ νό-
μιμος φιλοδοξία ἃς ὑποχωρήσῃ ζηλοτυπούσα,
ἀφού ἄλλη τὴν διεδέχθη. Τὸ βουλευτήριον
εἶνε καὶ αὐτὸ πεδίον μάχης, στάδιον δόξης...
Εἶνε διαγράμματα μαχῶν τὰ ἐν ταῖς χερσὶ
του ; Οὐχί ! εἶνε διορισμοί, παύσεις, ἐξαι-
ρέσεις ! Περὶ αὐτῶν σκέπτεται, ἐνῶ ἡ σκω-
ρία κατατρώγει τὸν νοῦν, καὶ τὸ ξίφος του.
Εἶνε νόμιμος λειποτάκτης.

Παρέλθωμεν.

"Ἰδοὺ ἕτερος ἀξιοματικὸς ὁ Ἀναγινώσκων
μεθ' ὁποίας ἡδονῆς ροφᾷ ἐκάστην γραμμὴν !
Μετὰ πόσης μακαριότητος λείχει τὰ χεῖλη

του εν εκάστη νέα παραγράφω! Φαντάζομαι πόσην γλυκύτητα θα αισθάνεται εν τῇ φανατικῇ ταύτῃ προσήλωσι. Τις οἶδε ποίας μάχης τὴν ἀγαθὴν ἐκβασὴν τῇ ἐγγυᾶται ὁ συγγραφεὺς καὶ πόσας δάξας τὴν ἀπόκτησιν. Στρατιωτικὰ συστήματα ξένων χωρῶν μελετᾷ ἄρα γε καὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ταχύτερος ὁ νοῦς, προφθάνει νὰ τὰ διυλίσῃ καὶ τὰ ἐφαρμοσῇ εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἡμῶν ἀνάγκας; Τὴν τοπογραφίαν τῆς ὁμοῦρου σπουδάζει καὶ εὖρε τὰς ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον ἀγούσας εἰς τῆς ἀλυτρώτου τὰ δυσάλωτα κέντρα;... Ὁ γράφας τὴν εἰκόνα, ἐτοποθέτησεν οὕτω τὸ βιβλίον, ὥστε νὰ μὴ εἶνε ὀρατὴ τῶν σελίδων ἡ ἐπικεφαλὴς... Ὡ, ἀλλὰ τοῦτο... οὐδὲν ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Ἰσχυροῦ τῆς Βραζιλίας θὰ τῷ ἐπετρέπετο!

Καὶ τελευταία ἐργεταὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀναπαυομένου ἀξιωματικοῦ. Μάτην ζητεῖτε ἐν φύλλον δάφνης περὶ τὸ μαλακὸν αὐτοῦ προσκεφάλαιον. Ἐπιωμίδες χρυσαὶ καὶ χρυσοὶ χρυσοὶ καὶ ζῆφ χρυσοῦ πανταχοῦ. Οὐδὲν ἄλλο. Ἀναπαύεται, ἀλλ' οὐδὲν τὸ μὴ κοινὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Οὐδερμία αἰγλη, οἶμοι! Οὐδὲν ἐπραξεν, οὐδὲν προητοίμασεν. Ἐζῆσεν ἐν εἰρήνῃ καὶ θ' ἀποθάνῃ ἐν εἰρήνῃ.

Αἰώνια του ἡ μνήμη.

Οἱ καλλιτέχναι ὑπῆρξαν συνήθως οἱ κυριώτεροι ἀντιπρόσωποι τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ ἐδρασαν. Δι' ἐνὸς ἔπους, πίνακος, ἢ ἔργου γλυπτοῦ, παρουσιάζουσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν εἰκόνα τῆς ἐποχῆς τῶν ἐπίσης καλῶς, ὅσον καὶ οἱ ἱστορικοὶ καὶ χρονολογῶντες.

Εὐτυχῆς ἂν τοὺς πόθους μόνον τῶν συγχρόνων μου ἀντιπροσωπεύων, κατέστησα τὸν πτωχὸν μου χρωστήρα ἀληθῆ ἱερηνευτὴν τοῦ κρατούντος πνεύματος, ἀφοῦ τοῦτο ἰδίᾳ μετὰ στοργῆς ἐπεδίωξα.

IOANNES M. DAMBERTS

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΙ ΚΑΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

(Ἠθρογραφικὸν σκαλάθυρα).

Δὲν ἤξευρω διὰ ποίας ἀφορμῆς ἡ γραμματικὴ τὰς κατατάσσει εἰς τὸ θηλυκὸν γένος. Ἴσως ἔχει τοὺς λόγους τῆς δὲν ἐπιμένω. Φοβοῦμαι ὅμως μὴ κατ' ἀναλογίαν ἀνήκουν καὶ εἰς τὸ ὠραῖον φύλον ὅσον καὶ εἰς τὸ ἄσχημον.

Τὰς εἶδατε ἐν τούτοις ὅταν συνέρχονται εἰς διαβούλια; Ἐτυχὲ ποτε νὰ παραστήτε αὐτήκοος μάρτυς ὅταν συναντῶνται δύο, τρεῖς, πέντε, παιδιόποτε, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς χοροὺς, εἰς τὰς συναναστροφάς, εἰς τὴν ἐξώθυρον, ὅπουδῆποτε, καὶ τροχίζονται διὰ νὰ ἐπαναλάβουν τὸν ἀτελεύτητον ἐξέπαιμον κατὰ γνωστῶν καὶ ἀγνωστων; Ἄ! εἶνε ἀξιοπερίεργον θέαμα, σὰς βεβαίω!

Ἀφίνουν τὴν ἡσυχίαν τοῦ οἴκου των, τὸ φαγητὸν των νὰ καίεται εἰς τὸ μαγειρεῖον, τὴν ὑπὲρ τῆσαν βραβεύουσιν μετὰ τὸν ἐξάδελφόν της καὶ τὴν μικρὰν τὴν κόρην μετὰ τὸν Ζολᾶ, ἐνῶ ἡ μεγαλύτερα κατατράγει ἰσως ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοὺς νεαροὺς διαβάτας. τοὺς μικροσκοπικοὺς τῶν διαβόλους ἀναστατώνοντας τὴν συνοικίαν τὸν συζυγὸν των μετὰ ρευματισμοὺς ἡ κεφαλόπονον ἐπιτῆς κλίνης τοὺς δαινεστάς των — τὸν μπυκαλὴν αἰρῆς, τὸν ψωμᾶν, τὸν μαζάβην τρέχοντας ἐπὶ τὰ ἔγγρα των καὶ τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρας πολιορκοῦντας τὴν θύραν τῆς οἰκίας των, καὶ τρέχουν ἐν σπουδῇ εἰς αὐτοσχιδίου συνεδριάσεις, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ στρώσουν κάτω τὰ κατὰστικα τοῦ ἄλλου κόσμου καὶ νὰ διονυχίσουν τὰ πάντα, καὶ ἰδίως πᾶν ὅ, τι ταῖς εἶνε ξένον, ἀγνωστον καὶ ἀδιάφορον ἐντελῶς.

Συμβαίνει νὰ μὴ τὰς γνωρίζετε προσωπικῶς, οὔτε ἐξ ὀνόματος κἄν. Δὲν σημαίνει. Αὐταὶ ὅμως σὰς γνωρίζουν παραδόξως πολὺ καλὰ, καλλίτερον ἄφ' ὅ, τι γνωρίζετε σὲς οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτὸν σὰς καὶ τὰ τοῦ οἴκου σας: πότε καὶ τί τρώγετε, πῶς κοιμάσθε, τί εἰσὸδημα ἔχετε, ἂν ἀγοράζετε τὸ βούτυρον μετὰ τὴν ὄκᾶν ἢ σὰς τὸ στέλλῃ ὁ κουμπάρης ποίας ἀλληλοδιαδόχως πρίκειται νὰ νομφουθῆτε ἂντι πόσας προκίς διανοίθε νὰ τεθῆτε ὑπὸ τὸν ζυγόν' εἰς ποίαν θερμοκρασίαν ἀνῆλθον ἢ κατῆλθον αἱ συζυγικαὶ σας σχέσεις; ἂν σκοπεύετε νὰ διαζευχθῆτε τὴν γυναῖκα σας; πόθεν χρονολογεῖται ἡ ἐγκυμοσύνη της καὶ ἂν ἐν τῇ μεταξὺ σας ἔτυχε νὰ ταξιδεύετε εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἂν εἰσθε ζηλότυπος ἢ φιλοσοφῆτε; ἂν σὰς ὁμοιάζουν τὰ τέκνα σας καὶ ποία πρὸ πάντων δὲν πρέπει νὰ σὰς ὁμοιάζουν; ἂν ἔχετε ἐξάδελφους καὶ διατί νὰ τὰς ἔχετε, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε ὠραῖαι καὶ ζωηραὶ πολὺ; πότε ἐκδύσεθε, πότε κατακλίνεσθε, πότε... καὶ ἐν γένει ὅλα, ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ ἐννοοῦν, τὰ μαντεύουν, τὰ μυρίζονται, τὰ ἐξιχνιάζουν καὶ — ἐν ἀνάγκῃ — τὰ ἐφευρίσκουν!

Δὲν ὑπάρχει γείτων, διαβάτης, οἰκεῖος, γνωστός, ἀγνωστός, ἀδιάφορος — ἐν ὄνομα τέλος πάντων οἰονδῆποτε, ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῆ πρόχειρον εἰς τὰ κατὰστικὰ των, διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἔχουν κἄτι νὰ ψιθυρίσουν καὶ ἂν δὲν ἔχουν, πρέπει νὰ εὐρουν καὶ ἂν δὲν εὐρουν πρέπει ἐξάπαντος νὰ... σκάσουν!

Πρόκειται λ.χ. περὶ στενοῦ σας γνωρίμου τοῦ ὁποίου συνέπεσε νὰ γνωρίζετε λεπτομερῶς ὅλον τὸν ἰδιωτικὸν βίον, μετὰ τὸν ὅποιον συνεζήσατε, συνεργάσθητε, ἀντηλλάξατε τὰς ιδέας σας, τὰ μυστικά σας, τὰς ψυχὰς σας. Τί ὀφείλει; Ἄγροιστε τὰ σπουδαιότερα περὶ αὐτοῦ. Αὐταὶ τοῦλάχιστον, δὲν ἤξευρω πῶς, εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν, βρὲ φίλε μου, μερικὰς ἀποκρύφους σελίδας τῆς ζωῆς των, κἄτι μυστηριώδη σκάνδαλα, τὰ ὅποια μάλιστα σὰς τὰ διεκτραγωδοῦν μετὰ ταῦτα ζωηρὰ χρώματα, ὥστε συμπαίνετε κατ' ἀνάγκην ὅτι: ἢ ὁ φίλος σας ἐκεῖνος ἢ αὐταὶ ἢ σὲς ἐπρελλάθητε ἀναμριβόλως! Ἄλλ' αὐταὶ εὐτυχῶς κέκτηνται τοιαύτην μυθοπλαστικὴν δύναμιν, συναρμολο-

γοῦν μετὰ τοσαύτης διηγηματικῆς πλοκῆς τὰ τυχαῖα καὶ ἀσημάντα γεγονότα πρὸς ἄλλα ἀνύπαρκτα καὶ μυστηριώδη, τὰ ὅποια σὲς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὔτε ὑποπτεύεσθε κἄν, ὥστε οἰκτερεῖτε τὴν ἰδιαν σας ἡλιθιότητα καὶ τύφλωσιν, διότι μέχρι τοῦδε εἴχετε σχηματίσει ἄλλην ἰδέαν περὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου, ἢ περὶ τοῦ ἄλλου, τοῦ δεινα, τοῦ τᾶδε, τὴν ὅποιαν πρέπει βεβαία νὰ χάσετε πλῆρον διὰ παντὸς ἔπειτα ἀπὸ τὰς τρομερὰς καὶ καταπληκτικὰς ἐκείνας ἀποκαλύψεις!

Καὶ εἰς ποῖον, παρακαλῶ, ζήτημα, περὶ τίνος νέου τῆς ἡμέρας, διὰ ποῖον ἀκάνδαλον ξένον δὲν τὰς εὐρίσκετε ἐνημέρους πάντοτε, ἡκονισμένας, ἑτοιμοὺς νὰ ψαλιδίσωσι τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα;

Ἄλλὰ καὶ ἂν, ὅπερ σπανιώτατον, συμπέσῃ εἰτε ἐκ κοπῶσεως εἰτε ἐξ ἀδελφείας νὰ μὴ εἶνε τροχισμένοι ἐπὶ τίνος θέματος, νομίζετε τάχα ὅτι δὲν ἔχουν καὶ ἄλλα ἐξίσου ἐπικίνδυνα καὶ ἀποτελεσματικὰ ὄπλα; Ἀπατάσθε ἢ σιωπῆ των ἐνίοτε ἀποθάνει εὐγλωττοτέρα καὶ φονικωτέρα. Καὶ ἰδοὺ: εἰς μορφαμὸς τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἐν βλέμμα λοζόν, ἐν μειδιᾶμα σατανικόν, ἐν ἐκφραστικῶν χρωμάτισμα τῆς φωνῆς, δύο-τρια ἀσυμάρτητα μονοσύλλαβα, εἰς ἡμικοκομμένους ὑπαινιγμοὺς ἐπαμφοτερίζων, μία σκηνικὴ κλίσις τῆς χειρὸς, τῆς κεφαλῆς, τοῦ βλέμματος, εἰσὶν ἀρκετὰ νὰ δηλητηριάσωσι πᾶν ὄνομα, πᾶσαν ὑπόληψιν.

Καὶ ἂν τολμήσητε ἐνώπιόν των νὰ ἐκστομίσητε εὐμενῆ λέξιν περὶ οἰονδῆποτε ἢ οἰασδῆποτε; νὰ θαυμάσητε αἰφνης τὸ κάλλος τῆς δεινα, τὴν ἀρετὴν τῆς ἄλλης ἢ τὴν εὐφυίαν ἐκείνης; νὰ συγκινηθῆτε διὰ μίαν γενναίαν πράξιν ἢ νὰ ἐνθουσιασθῆτε διὰ τὴν χριστιανικὴν αὐταπάρνησιν τοῦτοῦ ἢ ἐκείνου, αὐταὶ θὰ ἐκτραγῶσιν εἰς γέλωτας, θὰ σὰς ἐλεινολογήσουν διὰ τὴν ἀπλοτητά σας, δι-ὅτι αὐταὶ θὰ σὰς ἀποδείξουν τετραγωνικῶς καὶ διὰ ψηλαφητῶν ἐπιχειρημάτων, ὅτι ὅπινθεν τῶν ὠραίων αὐτῶν ἐντυπώσεων κρύπτονται ἄλλα ἀφανῆ καὶ ὑποπτα ἐλατήρια, τὰ ὅποια σὲς δὲν ἐννοεῖτε βεβαία, ἀλλ' αὐταὶ τὰ γνωρίζουν περίφημα, καὶ ὅτι τὸ κάλλος τῆς δεινα, τὴν ὅποιαν θαυμάζετε, εἶνε τεγγητὸν καὶ δάνειον ἢ ἀρετὴ τῆς ἄλλης, ἢ ὅποια σὰς ἐκπλήττει, ὑποκρισία πρὸς τὸ θεοθῆναι ἢ φιλόζῳρος ἐκείνη πράξις, ἢ ὅποια σὰς συγκινεῖ, ὑποκρύπτει ἔνοχον πρόθεσιν καὶ οὕτω καθιζῆς, καὶ διὰ τοιαύτης περιεργωτάτης μεθόδου, ὥστε ἀναγκάζεσθε νὰ παραδεχθῆτε ὅτι, ἐξαιρέσει αὐτῶν μόνον, ὅλος ὁ ἐπιλοιπὸς κόσμος εἶνε ἄξιος ἐμπυσομοῦ, λιθοβολήματος, ἀγχόνης!

Ἐξαιρέσει αὐτῶν! διότι κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον, ἐξαιροῦνται καὶ εὐρίσκουν χάριν κατὰ τὸ ἀνηλιές αὐτὸ ἐκάστοτε ἀνθρωποφάγωμα, αἱ παροῦσαι! Ἄλλὰ — σημειώσατε καλῶς — μόνον αἱ παροῦσαι. Διότι καὶ αὐταὶ ὅταν ἀπουσιάζουν ἀλληλοδιαδόχως καὶ μένουν αἱ ἄλλαι, τιθενται ἀμοι-

θαίως εἰς τὸ ἐδάλιον τῆς κατηγορουμένης καὶ ἀκούουν — ἐρήμην πάντοτε — ὑπὸ τῶν τῶος συναδελφῶν των, τῶν παθῶν των τὸν τάραχον, ἕως οὐ ἀντιστραφῶσιν οἱ ὄροι ἐκ νέου καὶ αἱ ἀποῦσαι ὑπόδοκοι καταλάβουν ἐναλλάξ τὴν ἔδραν τοῦ Εἰσαγγελέως. Καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται διὰ χιλιοστήν φορᾶν ἢ αὐτῇ, ἀναλλοίωτος, στερεότυπος.

Ἄλλὰ καὶ σὲς, ἐννοεῖτε, ὅταν ἔχετε τὸ εὐτύχημα νὰ ἦσθε παρῶν, ἐξαιρέσει τοῦ κανόνος καὶ τῆς καταστροφῆς. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἀντὶ χολῆς καὶ ὄξους, ἀποσταζοῦν διὰ σὰς μέλι καὶ ἄρωμα ἐνώπιόν των εἰσθε κάλλιστος, εὐγενής, εὐμορφος ὀπωσοῦν, χωρὶς ἐλάττωμα κανέν, χαρίεις, πνευματώδης καὶ χρησιμεύετε μάλιστα ὡς ἀπαραμίλλον ὑπόδειγμα, πρὸς τὸ ὅποιον οὔτε συγκρίσις κἄν ἐπιτρέπεται μετὰ τοὺς ἄλλους ἐκείνους τοὺς ἀπόντας γελιοῦσι καὶ ἐλεινοῦσι, οἱ ὅποιοι συμβαίνει νὰ θρυσματίζωνται τὴν ὄραν ἐκείνην ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὸ ἀνηλιές κοπάνισμά των.

Καὶ σὰς ἐπιδαφιλοῦν τὸσα εὐμενῆ βλέμματα καὶ μειδιήματα καὶ φρασεολογίας συμπαιθείας καὶ ἐξαιρητικῆς ἐκτιμῆσεως, ὥστε ἐξίστησθε καὶ σταυροκοπίσθε πῶς γίνεται τὸ θαῦμα αὐτό, νὰ σωθῆτε σὲς μόνος ἐκ τῆς γενικῆς πανωλεθρίας, ἀχραντός, ἀλώθητος, ἀκέραιος! Ἄλλ' εἰάν ὅμως, προσέξατε καλά — διαπράξτε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἀποσυρθῆτε πρῶτος ἐκ τοῦ κύκλου των, εἰάν τούτεστι δὲν ἔχετε τὴν ἡρωικὴν ὑπομονὴν νὰ παραμείνητε ἐκεῖ μέχρι τέλους παρῶν καὶ καθηλωμένος εἰς τὴν θέσιν σας, ἕως οὐ προηγουμένως διαλυθῆ τὸ συνέδριον, τότε δὴ τότε, οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς σὰς!...

Μόλις τὰς ἀποχαιρέτησθε καὶ ἀπομακρυνθῆτε, αὐταὶ δὲν χάνουν οὔτε δευτερόλεπτον: ἀφίνουν ἀμέσως τὴν κατὰ τοῦ ἄλλου κόσμου διαδικασίαν ἐκκρεμῆ καὶ ὑπὸ ἀναβολῆν, σὰς ἐνθρονίζου ἀποστειγμῆ — ἀπόντα πάντοτε — εἰς τὸ ἐδάλιον τοῦ κατηγορουμένου, ἀνοίγουν τὰ κατὰστικὰ σας, σὰς ψάλλουν τὸν ἀναβαλλόμενον καὶ σὰς κρίνουν ἄξιον ὄλων τῶν ἄρθρων τοῦ ποινικοῦ κώδικος!

Δὲν ἤξευρω μὰ τὴν ἀλήθειαν ἂν δι' ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀνθρωπίνης ἐδῶ κάτω κομῆδος πρέπει νὰ ἐπικαλούμεθα τὴν ἐπιμέθειαν τοῦ Ὑψίστου. Νομίζω ὅμως ἂν πᾶς γνήσιος χριστιανὸς καὶ πολίτης Ἕλλην, ὅσῳ καὶ ἂν διατελῇ εἰς ἀνωμάλους σχέσεις πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ Σύνταγμα, δὲν θὰ ἦτο ἀνωφελὲς νὰ ἀρχίξῃ κάθε πρῶτὴ τὴν κυριακὴν του προσευχὴν διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπαραιτήτου προοιμίου:

«Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐπίβλεπε ἐκ τοῦ ὕψους Σου καὶ φύλαττέ με: ὄχι πλέον ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν τῶν καλογηρῶν, ὄχι ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν τῶν ἐκτός τῆς ἐξουσίας πολιτευομένων, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς κακὰς γλώσσας! ἄμήν!»

ΚΑΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

(Λιτήγημα κατὰ παράδοσιν.)

— Μάρτη, γδάρτη, τιναχτοσα κουλᾶ, σκιζοπλαστρά! Πρίτς, Μάρτη! Τὰ ξεχειμῶνισα τὰ καταικία μου!

Αὐτὰ ἔλεγε γεμάτη ἀπὸ χαρὰ ἡ γρηᾶ Μαλάμω εἰς τὰς 30, τὴν ὑστερὴν μέρα τοῦ Μάρτη. Τὰ ἔλεγε καὶ τὰ ξανάλεγε, ἐπειδὴ ἐπέρασεν ὁ φοβερός ὁ χειμῶνας μετὰ τὰ πολλὰ χιόνια καὶ τελείωνε καὶ ὁ Μάρτης, ὅπου τὴν ἔκαμε νὰ τινάξῃ τὰ σακκούλια μετὰ τὸ ἀλεύρι, γὰ νὰ μὴν πεθῆναι ἀπ' τὴν πείνα, καὶ νὰ σῆσῃ καὶ τὸ πλαστήρι, γὰ νὰ τὸ κάψῃ στῆ φωτιά νὰ ζεσταθῇ. Ἄλλὰ ἡ μεγαλύτερη χαρὰ της ἦτον ὅπου τὰ καταικία της ἐγλύτωσαν ἀπὸ τῆ βαρυχειμῶνιά καὶ τὴν πείνα.

Καὶ ἦτον νὰ μὴ χαιρῇ κανεὶς ὑστερ' ἀπὸ τόσο κακό, ποῦ ἔγινε ὁ τὸ χωριὸ ἀπ' τὰ χιόνια καὶ τὸ κρύο! Φαντάσου ὅτι πολλὰ βῆδια καὶ πολλὰ πρόβατα εὐρέθησαν κοκαλωμένα μέσα ἰς τὸ χιόνι καὶ ὅτι πολλὰς καλύθαις ἔπεσαν ἀπ' τὸ φύσημα τοῦ βοριά. Τέτοιον χειμῶνα ποτε δὲν τὸν ἐθυμήθηκε ἡ γρηᾶ μας.

Καὶ ἔτυχε τὸν χρόνον ἐκεῖνον νὰ φορήσῃ καὶ ἡ γίδα της καὶ νὰ τῆς ἀφήσῃ γὰ κληρονομία δύο μικρὰ ὄφρανα καταικία. Ἡ τύχη, βλέπετε, τὰ δίνει ὅλα μαζωμένα.

Τὸ σπίτι, ἡ καλλιτέρα, ἡ καλύτερα, τῆς τῆς Μαλάμω ἦτον ἐπάνω εἰς μίαν μικρὴν ραχοῦλα. Τριγύρω εἶχε βράχια καὶ ὀλίγα ξερὰ κλαδιά, ὅταν δὲ ἤθελε βγῆ ὁ ἥλιος, πρῶτα-πρῶτα ἐχτυποῦσε ἐκεῖ εἰς τὴν ραχοῦλα καὶ ἔλαμπε τὸ μικρὸ σπιτάκι.

Ἄλλον σύντροφον δὲν εἶχε ἡ γρηᾶ Μαλάμω παρὰ τὴ γίδα της — ὅταν ἐζῶσε ἡ μακαριτίσσα. Τώρα ὅμως ὅπου τῆς ἄφησε χρόνια ἐκείνη, μόνη παρηγοριὰ καὶ συντροφία εἶχε τὰ δύο τῆς καταικία — τὸ ἕνα μαῦρο-μαῦρο ἄν τὴν πῖσσα μετὰ κασαρὰ μαλλιά καὶ τὸ ἄλλο ἄσπρο-ἄσπρο ἄν τὸ βαμπάκι καὶ παιχιδιάρικο.

Μὴν ἐρωτᾶτε πῶς ἐπέρασε τὸν χειμῶνα... Ἄλλὰ ἦτον καλὴ καρδιά ἡ γρηᾶ μας καὶ ἔλεγε πῶς ἐπέρασε πολὺ καλὰ, πολὺ εὐχαριστήμενα. Καὶ γιὰτί ὄχι;

Ἀπὸ τὸ πρῶτ ὡς τὸ βράδν τὸ τζάκι της κάθε μέρα ἐκάπνιζε. Τὸ ἀλεύρι δὲν τῆς ἔλειψε. Καὶ ἀναγκάσθηκε ἰστὰ ὑστερᾶ νὰ τινάξῃ τὰ σακκούλια μετὰ τὸ ἀλεύρι καὶ νὰ κάψῃ τὸ πλαστήρι, ἀλλὰ ὀπωσδῆποτε καλὰ τὰ πέρασε. Ἐπαίρειν τὰ καταικία της εἰς τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὰ ἐξίστανε εἰς τὴν φωτιά ἢ μετὰ τὴν ἀνάπνοή της. Ἐγκόμια της νὰ ἦτον, δὲν θὰ τὰ ἀγαποῦσε τόσο.

Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ ἤθελαν καὶ αὐτὰ νὰ τὴν ζεσταῖον μετὰ τὴν ἀναπνοήσασ τους καὶ τὴν ἐφιλοῦσαν εἰς τὸ ζαρωμένο της πρόσωπο καὶ τὰ σκασμένα ἀπὸ τὸ κρύο χέρια της.

Αὐτὰ ὅμως περασμένα ξεχασμένα. Ὁ Ἄντριᾶς, ὁ Γεννάρης, ὁ Φλεβάρης ὁ φοβε-

ρός, πέρασαν. Ἐφθασε καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Μάρτη, τοῦ χιονιστοῦ. Ὁ μῆνας αὐτὸς εἶχε τότε 30 μόνον ἡμέρας, καθὼς καὶ ὁ Φλεβάρης εἶχε καὶ αὐτὸς 30 ἡμέρας.

Εἰς τὰς 30 λοιπὸν τοῦ Μαρτίου ἔπαψε ὁ χειμῶνας καὶ ἐβγήκε ὁ ἥλιος καὶ ἔλαμψε τὸ χωριό. Ἐλαμψάν τὰ χιόνια, ὅπου ἦτον ἀκόμα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔλαμψε καὶ ἡ καλύτερα τῆς γρηᾶς Μαλάμω μετὰ τὰ κρούσταλλα κρεμασμένα τριγύρω ἰς τὴ σκεπῆ.

Σ' ἂν εἶδε αὐτό, ἡ γρηᾶ ἐπῆγε νὰ πετᾶξῃ ἀπὸ τῆς χαρᾶς.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα της, ἔβγαλε τὰ καταικία της εἰς τὸν ἥλιο καὶ γεμάτη ἀπὸ χαρὰ εἶπε εἰς τὸν Μάρτη, τὸν κακόν:

— Μάρτη, γδάρτη, τιναχτοσα κουλᾶ, σκιζοπλαστρά! Πρίτς, Μάρτη! Τὰ ξεχειμῶνισα τὰ καταικία μου!

Ὡσάν νὰ τοῦ ἔλεγε δηλαδὴ: Δὲν σε φοβοῦμαι πλεῖα, κακομάρτη! Δὲν σ' ἔχω ἀνάγκη! Ἡθέλησες νὰ με βλάψῃς, καὶ νὰ μοῦ θανατώσῃς τὰ καταικία μου, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσες! Ἐγὼ, ἡ γρηᾶ Μαλάμω, σε ἐνίκησα! Πρίτς, Μάρτη!

Πόσον ὅμως κακὸ πράγμα εἶνε ἡ περηφάνια! Τί ἤθελε νὰ πανευθῆ τόσο ἡ ἀμοιρη γρηᾶ μας! Ποῖος διάβολος τὴν ἔβαλε νὰ εἰπῆ τόσο ἄσχημα λόγια εἰς τὸν Μάρτη καὶ νὰ τὸν θυμώσῃ!

Ἄχ! δυστυχισμένη Μαλάμω, ἂν ἤξευρες τί σ' ἐπιμένει!

Ἐνας λόγος κακὸς καμμιά φορὰ κάνει περισσότερα ἀπὸ ἕνα κακὸ μαχαίρι...

Ὁ Μάρτης ὁ περηφάνος, ὅπου νικεῖ τὰ χιόνια καὶ φέρνει τὴν ἀνοιξί, ἄν ἄκουσε τὰ λόγια τῆς γρηᾶς, ἔθυμωσε μετὰ τὰ σωστά του ἑστάθηκε εἰς ἕνα πράσινο λιβάδι καὶ εἶπε:

Ἄ Ὁ βασιλεὺς τοῦ χρόνου εἶμαι ἐγὼ! Καὶ ποῖος ἄλλος μῆνας εἶναι ἄν ἔμένα; ποῖος θὰ ἐβγῆ ν' ἀντισταθῇ ἰς τὴ δύναμι μου; Ἐγὼ εἶμαι ποῦ ἀναλῶ τὰ χιόνια τοῦ χειμῶνα! Ἐγὼ σκορπῶ τὰ μαῦρα σύννεφα μετὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ φέρνω τὸν ἥλιο! Ἐμένα μετὰ τρέμουν οἱ μῆνες τοῦ χειμῶνα, ὅπου σωρίζουν ἰς τὴ γῆ τὰ κρύα χιόνια, γιὰτί με ἕνα μου φύσημα θρύμματα κἄνω τὰ κρουσταλλῆνα τους παλάτια! Ὅταν ἐγὼ ἐρχομαι εἰς τὴν γῆ, μετὰ ὑποδέχεται μετὰ τὰς βροντὰς ὁ οὐρανός, καὶ ὅταν πάλιν φεύγω, τὰ πουλιὰ μου ψάλλουσι τραγούδια ἰς τὰ κλαδιά καὶ μετὰ ἀτοχαιρετῶν! Ἡ ἀνοιξίς με ραίνει μετὰ λουλοῦδια καὶ με προσκυνεῖ. Εἶμαι ὁ Μάρτης ἐγὼ! Καὶ τολμᾶς ἐσύ, μπαμπούγρηα ζαρωμένη, νὰ εἰπῆς γιὰ μένα λόγὸ κακό; Ὅχι σὲ μάθω ἐγὼ!...

Δὲν χάνει καιρὸν ὁ Μάρτης. Παίρνει μίαν ἡμέρα ἀπὸ τὸν Φλεβάρη, καὶ τὸν ἀφίνει Κουτσοφλέβαρο ἔπειτα διατάζει νὰ μαζευτοῦν τὰ σύννεφα νὰ ριφουν πολὺ χιόνι, πολὺ πολὺ ὡς ποῦ νὰ σκεπασθῇ ἡ καλύτερα τῆς γρηᾶς, ὅπου νὰ σκάσῃ, νὰ παγώσῃ, νὰ χαθῇ....

Τὴν ἄλλη μέρα, εἰς τὰς 31 τοῦ Μάρτη, ὅλο τὸ χωριὸ ἦτον σκεπασμένο ἀπὸ χιόνι.

Οι άνθρωποι όταν εξύπνησαν, εκύτταζαν εις την ραχούλα, αλλά καλύβα δεν έφαινετο... τόν χιόνι την έσκέπασε όλη.

Αυτή, όταν είδε ότι άρχισε να χιονίζει πάλι και να κίνη κρύο δυνατότερο από το πρώτο...

Ένα κρύο φοβερό! Τα χέρια της έγειναν μελανά, το κορμί της έξάρωσε όλο και τα δόντια της...

Τι δυστυχία! τι κακό ήταν αυτό! Άνελπιστο πράγμα για την γρηά.

Σ τα ύστερα, άρρη είδε και άποιεΐς ότι δεν είχε καμιά έλπίδα, και ότι το κρύο αύξαιε άντι να λιγοστεύη...

Έφουσε αούτή, έφουσεσαν τα κατσιάκια, αλλά τίποτε. Κρύο και κρύο! ο Μάρτης άγριεμένος δεν ένοούσε να την λυπηθή καθόλου.

Είς τας 31 λοιπόν, την καινούργια μέρα του Μάρτη, κοντά το δειλινό, όταν έπαυσε το χιόνι και έβγήεν ο ήλιος...

Άνοιγουν τότε την πόρτα, πηγαίνουν μέσα, αλλά η γρηά δεν έφαινετο πουθενά.

Τέλος ένας σηκώνει το καζάνι, και τί βλέπουν από κάτω; Η γρηά κοκκαλωμένη από το κρύο...

Η δυστυχισμένη η γρηά έπλήρωσε πολύ άκριβα την περηφάνια της και τα κακά λόγια...

Ο Μάρτης την έκδικήθηκε!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΡΑΚΤΑΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΑΡΤ ΒΛΑΚΗΣ

(Τ ε λ ο ς)

Περί τα μέσα του 1882 ο καθηγητής Βλάκης έγκατέλιπε τας Έλληνικάς αυτού μελέτας...

α... καθ' όσον άφορᾷ έμαυτὸν βεβαίως θά έκπλαγής μαθὼν ότι ισχύτως έγκατέλιπον τὰς Έλληνικάς μου άναδιφῆσεις και ε-

πεδόθη εις τὰς Κελτικὰς. "Ηδη έδωκα εις τούς συμπολίτας μου περισσότερα Έλληνικά ή όσα χρειαζονται επί του παρόντος.

« Έκτός των δύο βιβλίων των ύπ' έμού δημοσιευθέντων «Περί Γλώσσης και Φιλολογίας των Όρειων Χωρῶν τῆς Σκωτίας» και «Άσματα των Όρειων Χωρῶν και Νήσων»...

Πολλάκις επήλθισα διακαῶς να επισκεφθῶ και πάλιν την άναγεννηθείσαν Ελλάδα...

«... Δέξασθε τὰς θερμότητάς μου ευχαριστίας επί τοις περί Γλάδστονως και Βύρωνος ἄρθροις ὑμῶν.

«... Δέξασθε τὰς θερμότητάς μου ευχαριστίας επί τοις περί Γλάδστονως και Βύρωνος ἄρθροις ὑμῶν. Ο Βύρων καιτοι ζωηρός, εινε άνθρωπος τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς Ελλάδος...

Περί δὲ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἀμερικῆς Δόγκφελου, ὑπὸ μνηολογίαν 14 Ἰουνίου λέγει:

«Τὸ περί Δόγκφελου ἄρθρον σας έλαβον πρό τινος καιροῦ και ευχαριστῶ ὑπερβαλόντως. Έν συνόλω συμφωνῶ με τὰ γραφόμενά σας...

X

Ότε περί τα τέλη του Ἰουνίου 1876 η Ἀνατολή ὄλη ἦν τὸ θέατρον μεγάλης και αιματηρᾶς πάλης...

νομισαμεν πρόσφορον να γράψωμεν επανειλημμένως πρὸς τὸν φιλέλληνα Βλάκην παρακαλοῦντες αὐτὸν ὅπως συνεργασθῆ μετὰ τοῦ φίλου του Γλάδστονως...

Εἰς ἀπάντησιν έλάθημεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν ὑπὸ μνηολογίαν 31 Ὀκτωβρίου 1876.

«Οὐδεμίαν έχω ἀμφιβολίαν ότι οἱ Έλληνες θά εἰσαχθῶσιν εις τὴν διανομήν των λαφύρων ὅταν η Τουρκία γείνη γενική τῆς Ευρώπης λαία.

« Η Θεσσαλία και η Ἡπειρος βεβαίως εἰσονται ὑμέτεροι, ἀλλ' εἰσέτι ὁ καρπὸς εἶνε ἄωρος, και ἡμεῖς μόνον ἡρέμα θά προπαρασκευάσωμεν τὴν ὁδόν.

«... Περί Ελλάδος μόλις εἶνε ἀνάγκη να εἰπῶ ὑμῖν, ότι κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην τὸ βασιλεῖον τοῦτο θά εὐρυνθῆ ἀνταμιβόμενον οὐ μόνον ἐνεκα τῆς καλῆς αὐτοῦ διαγωγῆς...

«... Περί Ελλάδος μόλις εἶνε ἀνάγκη να εἰπῶ ὑμῖν, ότι κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην τὸ βασιλεῖον τοῦτο θά εὐρυνθῆ ἀνταμιβόμενον οὐ μόνον ἐνεκα τῆς καλῆς αὐτοῦ διαγωγῆς...

XI

Περί τα τέλη του 1878 ο άκάματος Βλάκης ἤρξατο να καταγίνηται εις τὴν Αἴγυπτιακὴν ἀρχαιολογίαν...

«... Εἰμι ἀληθῶς ἐνοχος μὴ ἀπαντήσας ἐνωρίτερον εις τὰς ἐπιστολάς ὑμῶν Ἰουνίου και Δεκεμβρίου, ἀλλὰ τὸ ἀμάρτημα δὲν εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου ἀνευ ὑπερασπίσεως...

XII

Καιτοι ὁ καθηγητῆς Βλάκης ἀπὸ πρῶτας μέχρι βαθείας νυκτὸς ἐνησχολεῖτο μετὰ τὸν κάλαμον ἀνά χεῖρας, ινα διὰ τῶν προϊόντων τῆς εὐφυίας του πλουτίσῃ τὴν φιλολογίαν...

Ό σοφὸς Σκώτος διετέλεσεν εις τῶν θερμοτάτων συνηγόρων τῆς Σκωτικῆς ἐθνικότητος, θαρραλῶς καταπολεμήσας τὴν μητροπολιτικὴν συγκέντρωσιν ὡς παραβλάπτουσαν τὰ συμφέροντα τῶν Ἀγγλικῶν ἐπαρχιῶν...

ζωτικότητα αὐτῶν. Τὸ ὄνομά του πρὸς τούτους εἶνε στενὰ συνδεδεμένον μετὰ τὸ ἔξιονημόνευτον ἐκείνου κινήμα, οὕτως τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ κατάργησις τοῦ Test Act...

Περαιόντες τὴν μικρὰν ταύτην βιογραφίαν τοῦ ἁγίου φιλέλληνοσ Βλάκην εὐχόμεθα αὐτῷ ἀπὸ καρδίας μακροβιότητα ὅπως ἐξακολουθῆ ἐνσταλάζων εις τὰς ἀπαλὰς καρδίας τῶν νέων Σκώτων...

Γ. Δ. Κ.

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΑΣ ΤΟΥ ΦΩΤΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΟΥΣΠΙΕΝΣΚΗ

Και ἐν Ὀδησῶ, ὡς πολλοῦ τῆς Ρωσσίας, μετὰ πολλῆς τῆς μεγαλοπρεπείας ἐμπέσθη ἡ χιλιετηρίε τοῦ μεγάλου τῆς ὀρθοδοξίας πατριάρχου Φωτίου...

« Ὁ πατριάρχης Φώτιος, κατέλιπεν ἀθάνατον μνήμην οὐ μόνον μετὰ τῶν φίλων και τῶν τιμῶντων αὐτόν, ἀλλὰ και μετὰ τῶν ἀντιπάλων, οἵτινες και ἐν τῇ κατ' αὐτοῦ καταφορᾷ δὲν δύνανται να μὴ ἐκθαμβῶνται ἐνώπιον τῆς ἰσχυρᾶς φύσεως και τῶν πολλῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ἀνδρός...

Η ΜΙΚΡΟΥΔΑ

προτεινόμενα ζητήματα, αλλά και έν πολλοίς ηδυνήθη να στρέψη τόν ρούν των ιστορικών γεγονότων προς τὸ ἀγαθὸν τῶν ἰθαίων, ἐφ' ᾧ ἐξετείνετο ἡ ἐπίδρασις τοῦ Βυζαντίου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκτίμησις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Φωτίου εἶναι δυνατὴ μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ Βυζαντινισμοῦ, ὁ κ. Οὐσπένσκις ἐποίησεν τὸ παραέκβασις ὅπως χαρακτηρίσῃ τὴν ἐννοιαν τοῦ ιστορικοῦ ὅρου «βυζαντινισμός». Τοιοῦτος χαρακτηρισμός, εἶπεν, εἶναι τοσοῦτο μᾶλλον ἀναγκαῖος ὅσον αἱ κρατοῦσαι παρ' ἡμῖν θεωρίαι περὶ τῆς βυζαντινῆς ιστορίας, τῆς φιλολογίας καὶ καθόλου περὶ πάντος τοῦ πνευματικοῦ βίου τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ εἶναι λίαν μονομερεῖς καὶ ἐνίοτε καὶ ὅλως διεστραμμένοι. Καὶ αὐτοὶ μάλιστα οἱ ἐπιζῶντες ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀπὸ τῆς ιστορικῆς σκηνῆς κατελθόντος βυζαντινισμοῦ, οἱ σημερινοὶ Ἕλληνας θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς τι, ὅπερ πρέπει τις νὰ ἐντρέπῃται, πρέπει νὰ χρωματίζῃ, καὶ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ νὰ φέρῃ μὲθ' ὑπομονῆς.

Βυζαντινισμὸν, κατὰ τὸν Οὐσπένσκιον, δέον νὰ θεωρῶμεν τὴν περίοδον ἐκείνην ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας, καθ' ἣν, ἐπελθούσης διαρρήξεως τῶν ρωμαϊκῶν παραδόσεων, ἤρξατο ἡ ἐπικράτησις τῶν ἑλληνικῶν ἰδεῶν.

ὑπὸ τὸν «βυζαντινισμὸν» δὲν πρέπει νὰ ἐννοῶμεν τὸν μεσαιωνικὸν ἑλληνισμὸν, καθόσον τὴν νομοθεσίαν τῶν ἐκονομῶν καὶ τὴν ἐπὶ τῆς εἰκονομαχίας κατάστασιν δὲν πρέπει νὰ παριστῶμεν ὡς γεγονότα προελθόντα ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς ἐπίδρασεως τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος· τούναντιον ταῦτα ἐμφαίνουσι πάλιν τοῦ ἑλληνισμοῦ πρὸς ζῆνα στοιχεῖα. Ὅτε δ' ἡ πάλιν αὕτη ἐληξέ διὰ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς ὀρθοδοξίας τῷ 842, ἐπῆλθεν ἡ περίοδος τῆς τελείας συστάσεως τοῦ βυζαντινισμοῦ, καθ' ἣν δὲν παρατηρεῖται πλέον πάλιν τῶν διαφορῶν ἐθνηκοτήτων πρὸς ἀλλήλας, καὶ ὁ δικαίως ἐπικρατήσας ἑλληνισμὸς ἠδυνήθη νὰ ἐπιλάβηται τῆς διοργανώσεως τοῦ κράτους ὑπὸ νέου ἱστορικοῦ ὅρου. Ἀρίστην ἔνδειξιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀγνοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅστις ἔπρεπε ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λαοὺς τὸ δικαίωμα τοῦ ζῆν, δέον νὰ θεωρήσωμεν τὴν ἐπέκτασιν εἰς τὰς ἀρχαίας κλασσικὰς παραδόσεις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν φῶτων καὶ τῶν γνώσεων εἰς τοὺς ἄλλους λαοὺς. Ἐν τούτῳ ἰδίως διακρίνεται ἡ δράσις τοῦ Φωτίου. Ἡ δράσις αὕτη ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἦτο προτεθειμένος ζήτημα σπουδαῖον περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν δυτικὴν, ὅπερ κατέλιπεν ἡ ἐποχὴ τῆς εἰκονομαχίας ὡς κληρονομίαν εἰς τοὺς αὐτοκράτορας καὶ πατριάρχας τοῦ ἐνάτου αἰῶνος. Ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 20ῆς μέχρι τῆς 25ῆς Δεκεμβρίου τοῦ 857 ὁ Φῶτιος ἀπὸ λαικοῦ διήλθε ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας μέχρι τοῦ ἀρχιερατικοῦ καὶ ἐχειροτονήθη πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς πατριαρχείας αὐτοῦ ἰδανήσαν ἐν ἰδραίων τῆς θέσεώς του καὶ εἰς πάλιν πρὸς τὴν μερίδα τοῦ ἀπολυθέντος πατριάρχου Ἰγνατίου. Τῷ 861 κατώρθωσε νὰ συγκαλέσῃ σύνοδον, ἐν ἣ πα-

ρήσαν ἀντιπρόσωποι τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ πάπα τῆς Ρώμης· ἡ σύνοδος αὕτη ἀνεγνώρισεν ὡς νόμιμον τὴν ἐκλογὴν τοῦ Φωτίου καὶ κατεδίκασε τὸν ἀντίπαλόν του. Τῷ 867 ὁ Φῶτιος ἐπῆλθε μετὰ προδιαγεγραμμένου σχεδίου πύλης κατὰ τοῦ πάπα, θεωρήσας τὰς μεταξὺ τῆς ἀνατολικῆς καὶ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας διαφορὰς ὡς θιγούσας τὰ συμφέροντα παντὸς τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα παρέσχεν αὐτῷ ὅπουδαία διδόμενα ὅπως θριαμβευτικῶς ἀντεπεξέβη κατὰ πάσης τῆς λατινικῆς Δύσεως ποιοῦμενος ἐκκλῆσιν εἰς τὸ ἔθνικὸν αἰσθημα τοῦ βυζαντινισμοῦ καὶ ἐξεγείρων αὐτὸ κατὰ τὸν καθολικισμὸν.

Ἡ σημασία τοῦ Φωτίου ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ ἐγκεῖται ἐν τῷ ὅτι συνέλεξε τὴν ὕλην, ἐφ' ἣς θεμελιούται ἡ ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς δυτικῆς. Μετὰ τῆς ἐξιδος τοῦ πάπα πρὸς τὸν πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως περὶ τοῦ εἰς τίνα δέον νὰ ὑπόκεινται ἐκκλησιαστικῶς οἱ νεοφωτιστοὶ Βούλγαροι, ἦτις πρακτικῶς ἐλύθη ὑπὲρ τοῦ βυζαντινισμοῦ, συνέδρασε ὁ Φῶτιος νέαν θεωρίαν περὶ τῶν πρωτείων τῆς νέας Ρώμης, δηλ. τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ ἐπὶ τὰ πρωτεῖα δικαίωμα τῆς ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Φῶτιος ἐστήριξεν ἐπὶ τῶν ἐξῆς ἱστορικῶν ἀποδείξεων: α' ἐπὶ τῆς μεταφορᾶς τῆς πρωτεύουσης τῶν αὐτοκρατορῶν ἐκ τῆς παλαιᾶς εἰς τὴν νέαν Ρώμην καὶ β' ἐπὶ τοῦ ἀποστολικῆς χαρακτῆρος τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ κατὰ τὸν ἑνάτον αἰῶνα ὑπερέχουσα θέσις τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ δὲν διαμφισβητεῖται πλέον. Ἡ θεωρία αὕτη τοῦ Φωτίου περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰσήχθη καὶ εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ ἐνάτου αἰῶνος. Ἡ ἀρχὴ δ' αὕτη ἡ ἐρείδομένη ἐπὶ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ τὸ κύρος τοῦ πατριάρχου ἐπὶ τῶν ἄλλων πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐπιβεβαιώθησαν διὰ συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ αὐτοκρατορικῶν διαταγμάτων. Ἐν τῷ ζήτηματι τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πρωτείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Φῶτιος φαίνεται θερμὸς ἀντίπαλος καὶ ἀνταγωνιστὴς τῶν παπῶν. Τὰ στοιχεῖα τὰ ὑπ' αὐτοῦ συλλεγμένα πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἡ ἐκλογὴ τῶν τοπικῶν, ἐν μέρει δὲ καὶ τῶν δογματικῶν διαφορῶν τῶν εἰσαχθεῖσάντων εἰς τὴν δυτικὴν ἐκκλησίαν ἐχρησίμευσαν ὡς ὕλη εἰς τοὺς διαδόχους αὐτοῦ, οἵτινες ἐκάστοτε ἐν τῷ πρὸς τὴν Ρώμην ἀγῶνι κατέρευον εἰς τὰ ὄπλα τὰ παρασκευασθέντα ὑπὸ τοῦ Φωτίου. Οὕτω λοιπὸν διὰ τοῦ Φωτίου ὁ βυζαντινισμὸς κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς φιλοσοφικῆς μορφώσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὡς πρὸς τὴν Δύσιν ὁ Φῶτιος ὑπερήσπισε τὴν πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ βυζαντινισμοῦ κατὰ τοῦ λατινισμοῦ καὶ ἔθηκε τὰς βάσεις τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ καὶ τῆς περαιτέρω ἀναπτύξεως.

Ἐν τῇ ἐκείνῃ ὁ κ. Οὐσπένσκις εἶπε τάδε: «Ἐν ὅσῳ ζῆ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι τὸ πρὸς τὴν ἐπιστήμην διάφορον, ἐν ὅσῳ μὴ ἀβένυται ἡ περιέργεια καὶ ἡ τάσις πρὸς αὐτοσυνειδησίαν, τὸ ὄνομα τοῦ Φωτίου θὰ ἦναι ἀθάνατον, διότι ἐν τοῖς θεολογικοῖς καὶ τοῖς φιλοσοφικοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι ἐτελειώθησαν αἱ κλασσικαὶ παραδόσεις καὶ τὸ πρῶτον ἐξεφράσθη τὸ ἰδεώδες τοῦ πολιτισμοῦ νέας περιόδου, τῆς βυζαντινικῆς. Ἐν ὅσῳ ἀκούεται ἐν τῇ νοτίᾳ καὶ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ ἡ σλαβικὴ φωνή, ἐν ὅσῳ τελοῦμεν τὴν λατρίαν ἐν τῇ πατρὶ ἡμῶν γλώσσῃ, τὸ ὄνομα τοῦ Φωτίου δὲν εἶναι πετρωμένον νὰ ἀποθάνῃ ἐν ἡμῖν, διότι διὰ τῆς πρωτοβουλίας αὐτοῦ ἀπολαύομεν τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐλευθερίας».

Ὁ Φῶτιος διετέλεσεν ἐν τῇ πατριαρχείᾳ

ἀπὸ τοῦ 857—67 καὶ ἀπὸ τοῦ 878—86—τά μεταξὺ ἑνδεκα ἔτη ἦτο ἀπομεμακρυσμένος τῶν πραγμάτων. Ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους προέστατο τῆς Ἐκκλησίας ἀνὴρ εὐρέως πολιτικοῦ νοός, ὅστις ἐνόησε τὴν σημασίαν τῆς ἐθνογραφικῆς μεταβολῆς, τῆς γενομένης ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ, καὶ ἀνεγνώρισεν εἰς πάντας τοὺς βαρβάρους λαοὺς τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐν τούτῳ ἐγκεῖται τὸ ὕψιστον ἀγαθὸν τῶν λαῶν, ὧν ἤρξατο τότε ἡ πολιτικὴ ὑπαρξις καὶ τὸ μέγιστον τεκμήριον τῆς ὑψηλῆς ιστορικῆς ἀποστολῆς τοῦ Φωτίου. Οἱ φωτισκάντες τοὺς Σλάβους Κύριλλος καὶ Μεθόδιος ἦσαν οἱ ἐγγύτατοι αὐτοῦ μαθηταί, ἀναδειχθέντες ἐν πάσαις ταῖς σπουδαιότηταις ἀποστολαῖς τῶν χρόνων αὐτοῦ.

Εἶναι δὲ λίαν γνωστὸν ὅποιους ἀτιμῆτους θησαυροὺς προσέπορσεν ἡμῖν τὸ ἔργον τῶν ἱερῶν ἀδελφῶν· ἀλλ' ἡ ἐξβασίς τούτου θὰ ἦτο ἴσως ἀλλοία, ἐν τῷ ἔργῳ τῆς εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἐπιστροφῆς τῶν ἡμετέρων προγόνων μὴ ἦγετο ὁ Φῶτιος ὑπὸ εὐρειῶν καὶ ἀποστολικῶν προθέσεων, ἀλλ' ὑπὸ στενῶν καὶ ἰγώστικῶν ὑπολογισμῶν τῶν συμφερόντων τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ πατριαρχείου. Κατάδηλον ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ἑθνικῆς γλώσσης εἰς τὴν λατρίαν, ἡ μετάφρασις τῶν ἱερῶν βιβλίων καὶ ἡ παρασκευὴ κλήρου ἐξ ἰθαίων Σλάβων ἐνεπνεύσθη ὑπὸ ὑψηλοῦ καὶ φιλανθρώπου αἰσθηματος πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν ἰθαίων. Δύναται τις ἀρὰ γε ν' ἀμφισβῆσθαι ὅτι ὁ Φῶτιος θὰ ἠδύνατο νὰ καταπλημμυρήσῃ τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Μοραβίαν καὶ τὴν Ρωσίαν δι' Ἑλλήνων ἐπισκόπων καὶ ἱερῶν, ἐν τῶν ἐκχριστιανισμῶν τῶν βαρβάρων λαῶν ἰθευθῶν ὡς μέσον πρὸς ὑποδούλωσίν των; Ὁ Φῶτιος ἴστατο ὑψηλότερον τῶν στενῶν συμφερόντων τοῦ ἑλληνισμοῦ· εἶνε ἡ ἐξαρξίς τοῦ βυζαντινισμοῦ ἐν τῇ καλλιτέρᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ. Ὁ Κύριλλος καὶ ὁ Μεθόδιος οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ βυζαντινοῦ κλήρου τῶν χρόνων τοῦ Φωτίου εἶναι οἱ ἐγλυκωτότεροι ἱμνηνευταὶ τῶν πολιτικῶν καὶ ἀναμορφωτικῶν ἰδεῶν αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἐκείνῃ ὁ κ. Οὐσπένσκις εἶπε τάδε: «Ἐν ὅσῳ ζῆ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι τὸ πρὸς τὴν ἐπιστήμην διάφορον, ἐν ὅσῳ μὴ ἀβένυται ἡ περιέργεια καὶ ἡ τάσις πρὸς αὐτοσυνειδησίαν, τὸ ὄνομα τοῦ Φωτίου θὰ ἦναι ἀθάνατον, διότι ἐν τοῖς θεολογικοῖς καὶ τοῖς φιλοσοφικοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι ἐτελειώθησαν αἱ κλασσικαὶ παραδόσεις καὶ τὸ πρῶτον ἐξεφράσθη τὸ ἰδεώδες τοῦ πολιτισμοῦ νέας περιόδου, τῆς βυζαντινικῆς. Ἐν ὅσῳ ἀκούεται ἐν τῇ νοτίᾳ καὶ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ ἡ σλαβικὴ φωνή, ἐν ὅσῳ τελοῦμεν τὴν λατρίαν ἐν τῇ πατρὶ ἡμῶν γλώσσῃ, τὸ ὄνομα τοῦ Φωτίου δὲν εἶναι πετρωμένον νὰ ἀποθάνῃ ἐν ἡμῖν, διότι διὰ τῆς πρωτοβουλίας αὐτοῦ ἀπολαύομεν τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐλευθερίας».

Ἦταν μικροῦλα· ἐπέγραψε τὰ χρόνια τὰ μικρὰ τῆς Μ' ἀθῶα παιγνίδια· ὅμως βαθεῖα ἐπόναγε ἡ καρδιά τῆς.

Ὁ γαρδιακὸς ὁ πόνος τῆς — χωρὶς κι' αὐτὴ τὰ ξέρη — Ἐ τὸ γέλιο καὶ στὰ μάτια τῆς ἐλαμπε ὄσ' ἀστέρη.

Ὅσαις γοραῖς μ' ἐκένταξε, γλυκὰ χαμογελοῦσε, Κ' ἐλέγων τὰ μάτια τῆς, γλυκὰ ὄσ' ἡμῶν μιλῶσε.

Ὅσαις γοραῖς τραγοῦδαγα κ' ἐκάθοταν οὐμά μου, Ἐν μεθυσμένη ἐχόνονταν μέσα ὅσ' ἡ ἀγκαλιά μου.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' εἶπες μὲ μὲρα ἔ τὸ πλευρό τῆς, Καὶ μὸς εἶπε μὲ χαμόγελο πῶς μ' εἶδε ἔ τ' ὄνειρό τῆς.

Ἄλλη γορά: — Τὰ μάτια μου τὰ μάτια σου ὄσ' ἀμίγουν, Κάποιο μυστήριον, μῶλεγε, κρυφὸ ἔ αὐτὰ ξανοίγουν.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ

(Παραμῦθε)

Ἦταν μὴν ἓνα βασιλῆδες μὲ πολὺν πλοῦτον καὶ μὲ δύναμι μὲγᾶλη, κ' εἶχε μὴν θυγατέρα πολὺ εὐμορφῆ. Ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ τὴν παντρεύῃ, ἐδιελάθησε ὁ πατέρας τῆς στὸ βασιλεῖο του, ὅσοι θέλουν νὰ τὴν πάρουν, νὰ μαζευθοῦν ὅλοι σ' ἓναν πλάτων κάμπο. Ἐκεῖ ἡ βασιλοπούλα θέρριχε στὸν ἀέρα ἓνα μῆλο χρυσοῦ, κ' ὅποιος μποροῦσε νὰ τ' ἀρπάξῃ θὰ τοῦ ἐπρότειναν νὰ χύμῃ τρία πράγματα καὶ ἂν τὰ κατάρφειν θύγατρην γυναῖκα του τῆ βασιλοπούλα. Κ' ἐπειδὴ ὁ βασιλῆδες ἄλλο παιδί δὲν εἶχε θὰ γίνονταν ὁ γαμπρὸς καὶ διάδοχος του στὸ θρόνον.

Τὴν ὄρισμένη μέρα συναθῆκαν ἀληθινὰ ὅλοι οἱ καλεσμένοι κ' ἡ βασιλοπούλα ἔριξε τὸ μῆλο· ἀλλὰ οἱ τρεῖς λεβέντες τοῦ πρῶτου ἀρχεῖον, μοναχὰ αὐτὸ ἐπέτυχαν. Τὸ μῆλο ρίχεται καὶ τετάρτη φορὰ κ' ἔπεσε στὰ χέρια ἓνος βοσκῆ, ποῦ ἦταν ὁ ὡμορφώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς λεβέντες στὴ σύναξι, ἀλλὰ κ' ὁ φτωχότερος, ὁ καμμένος. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα τοῦ εἶπανε νὰ χύμῃ ἦτον τοῦτο. — Ὁ βασιλῆδες εἶχε κλείσει στὸ σταῦλό του ἓκατὸ λαγοῦς, ὅποιος λοιπὸν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς βγάλῃ νὰ τοὺς βοσκῆσῃ στὸν κάμμο ποῦ γίνῃ ἡ σύναξι, καὶ τὸ βράδυ νὰ τοὺς ξαναφέρῃ στὸ σταῦλο, ἐκεῖνος θὰ κατάρθωνε τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ τρία ζητήματα.

Ὁ νῆος βοσκὸς ὄσ' ἄκουσε ἐζήτησε μὴν μὲρα διορία νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ βασιλῆδες τῶδωκε τὴ διορία αὐτῇ κ' ὁ βοσκὸς στὴ στιγμὴ ἐπῆγε κατὰ τὸ δάσος, γιὰ νὰ σκεφθῇ ἐκεῖ ἦσυχος τὸ μέγαλο αὐτὸ ζήτημα. Ἐπερπατοῦσε σιγαλά, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, τὸ στενὸ μονοπάτι στὸ φρενὶ ἓνος αὐλακοῦ· ἀξαφνα βρισκε μὴν ζαρωμένη γρηοῦλα, ποῦχε κάτασπρα τὰ μαλλιά, ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς ε-

λαμπαν ἀκόμα ζωηρότατα. Τὸν ἐρωτᾷ ἡ γορὰ τί εἶχε καὶ θλιβεταί τόσο. Ὁ νῆος τῆς ἀποκρίθη, κουνώντας λυπητερὰ τὸ κεφάλι του:

— Ἀλλοίμονο! κανεὶς δὲν ἔχει μὴν νὰ με βοηθήσῃ! κ' ὅμως λαχταρῶ νὰ πάρω τὴ βασιλοπούλα γυναῖκα.

— Μὴ ἀπελπίσεις! γυιέ μου, τόσο γλήγορα πέσ μου τί εἶχεις καὶ μπορεῖ νὰ σε γλυτώσω ἐγὼ.

Ὁ βοσκὸς μὲς δὲν ἐδυσκολεύθηκε διόλου καὶ τῆς εἶπε τὰ καθέκαστα.

— Αὐτὸ εἶνε μόνον· κ' ἐρωτᾷ ἡ γορὰ: ἀμὶ τότε εἶσαι κούτος νὰ λυπάσαι ἔτσι.

Κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς μὴν φαρφουρένια σφυρίχτρα, τοῦ τὴν ἔδωσε κ' εἶγινε μὲ μὴν ἀφαντῆ.

Ὁ νῆος ἀπόμεινε καὶ δὲν εἶξευρε τί νὰ πῆ, ἀλλ' ἔχοντας πεποίθησι στὴ γορὰ ἐπῆγε τὴν ἄλλην μέρα στὸ παλάτι καὶ λέει τοῦ βασιλῆ:

— Δέχομαι, Βασιλέα μου, καὶ θέλω νὰ μὸς δώσης τοὺς λαγοῦς.

Ὁ βασιλῆδες ἐπρόσταξε τότε νὰ τοῦ παραδόσουν τοὺς ἓκατὸ λαγοῦς ὁ βοσκὸς ἐστάθηκε στὸ κατάφλι τοῦ σταύλου νὰ τοὺς μετρήσῃ. Ἀλλ' ὁ πρῶτος ποῦ βγῆκε κ' εὐρέθηκε πολὺ μακρῶν· ὅσο νὰ ἰδοῦν τοῦτον ἐβγῆκε κ' ὁ στερνός· κ' ὁ βοσκὸς ὅσο ποῦ νὰ φθάσῃ στὸν κάμπο δὲν εἶχε οὔτε ἓνα λαγὸ μπροστά του. Ἐβαλε τότε στὸ στόμα τοῦ τῆ σφυρίχτρα, κ' εὐθύς, μὲ μὴν ἔλαυσε τὸν ἀπορία, εἶδε γύρω του συναγμένους ὅλους τοὺς λαγοῦς ποῦ ἀρχίσανε νὰ βοσκᾶνε ἦσυχᾶ. Μὲ μὴν μαθεύθηκε στὸ βασιλῆ, πῶς ὁ βοσκὸς θὰ ἔφερνε τὸ βράδυ τοὺς λαγοῦς. Ὁ βασιλῆδες τὸ εἶπε στὴν κόρη του κ' ἔστενοχωρηθήκανε κ' οἱ δύο γιὰτ' ἂν κατάρθωνε καὶ τᾶλλα τὰ δύο ζητήματα ὁ βοσκὸς, καθὼς ἦτον βέβαιο ὅτι θὰ κατάρθωνε τὸ πρῶτον, ἡ βασιλοπούλα ἡθελε γενεθὶ γυναῖκα ἓνος ἀπλοῦ χωριτῆ, πρᾶγμα ποῦ ἐξευτέλιξε πολὺ τὸ βασιλικὸν ταπεινὸν.

— Κεῖν, ἀποκρίθηκε ἡ βασιλοπούλα στὸν πατέρα τῆς, σκέψου καὶ μόνος σου, θὰ σκεφθῶ κ' ἐγὼ χωριστᾶ.

Καὶ ἐμῆθε· ἔ τὸ δωμάτιό τῆς, ἀλλὰ τῆ φορεσιᾷ κ' τὴ θωρήξ τῆς μὲ τρόπο ποῦ νὰ μὴ γνωρίζεται, καθάλλικε ὑστερα τὸ ἄλογο, καὶ πᾶσι κατὰ τὸ βοσκό.

Οἱ ἓκατὸ λαγοὶ βοσκοῦσαν χαρούμενοι γύρω του.

— Μοῦ πουλᾶς ἓνα λαγὸ, τὸν ρωτᾶει.

— Δὲν σοῦ πουλῶ, μακάρι ὅλο τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσημὶ τοῦ κόσμου νὰ μὸς δώσης, ἀπολογιέται ὁ νῆος. Ἀλλὰ ἔμπορεῖς νὰ κερδίσης ἔτσι.

— Πόσο; ξαναρωτᾶει ἡ βασιλοπούλα.

— Νὰ κατέβης ἀπὸ τ' ἄλογο σου καὶ νὰ κάτσης ἐδῶ στὰ χορτάρια στὸ πλάι μου ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας.

Ἡ βασιλοπούλα στὴν ἀρχὴ ἐδυσκολεύεταν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκε ἄλλο τρόπο νὰ κερδίσῃ τὸ λαγὸ, ἐκαθίστατο κ' ἐκάθισε κοντὰ στὸ βοσκό. Ἐκάθησε σωστᾶ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας. Ὁ βοσκὸς τῆς εἶπε χιλιάδες τρυφερὰ λόγια. Ὅσοι ἡ βασιλοπούλα σηκώθηκε, κ' ἐζήτησε τὸ λαγὸ τῆς.

Ὁ νῆος τῆς τὸν ἔδωσε, κ' ἐκείνη τὸν ἔβλεπε μὲ χαρὰ ἔ ἓνα καλαθίκι μέσα ποῦ τῶρπε ἐξέπιπτες στὸ ἄλογο τῆς ἀπάνω, ἐκαθαλλίκε κ' ἐγύρισε στὸ πλάτι. Μόλις ἐπροχώρησεν ὅμως ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας κ' ἐσφύριξε ὁ βοσκὸς· μὲ μὴν ὁ λαγὸς τινάζει τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ κ' εὐρέθηκε κοντὰ στὸ βοσκό.

Σ' ὀλίγο βλέπει ὁ βοσκὸς νὰ τῶρχεται ἓνας χωριτῆς καθάλλικα στὸ γαϊδαροῦ ἦτον ὁ βασιλῆδες μεταμορφωμένος ὄσ' ἔγινε ὅπου βγῆκε ἀπ' τὰ παλάτια του γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ποῦ εἶχε βγῆ κ' ἡ θυγατέρα του. Ἀπὸ τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδουριοῦ ἐκρέμονταν ἓνα μὴν ἄλογο.

— Μοῦ πουλᾶς ἓνα λαγὸ; ρωτᾷ τὸν βοσκό.

— Οἱ λαγοὶ μου δὲν εἶναι γιὰ πούλημα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, εἶναι γιὰ κέρδιμα.

Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ.

— Και πώς πρέπει να κερδίσω ένα ;
 'Ο βοσκός έκέρθηκε λίγο .
 — Πρέπει να κατεβής να φιλήσης τρεις φορές τα πιανά του γαϊδουριού σου .
 Η παράξενη αυτή συμφωνία, δεν έσπεκε βέβαια πολύ 'ς τή θέληση του βασιληά και δεν έστεργε με κανένα τρόπο να την κάμη . Τώδωκε πενήντα, εκατό χιλιάδες γρόσια, για ένα λαγό· ο βοσκός όμως δεν έδέχονταν . 'Στά τελευταία ο βασιληάς θέλοντας χωρίς άλλο το λαγό του, κατέθηκε κ' έκαμε θέλημα . . . όλοι ευχάριστο και πολύ αναμνηστο 'ς ένα βασιληά . 'Εφίλησε με τή μεγαλύτερη ευλάβεια τα πιανά του γαϊδουριού του, άπορώντας και του ζώου για τήν τιμή του αυτή . Και ο βοσκός πιστός στην ύπόσχεσί του, του έδωκε το λαγό . Τόν πήρε ο βασιληάς, τον έβαλε μέσα σε ένα στενό δισάκι κ' έφυγε γλήγορα .
 'Αλλά μόλις κ' αυτός πήρε λίγο δρόμο, κ' ακούγεται ένα ψιλό σφύριγμα . Εύθως ο λαγός τρυπάει το σακί και φεύγει στο βοσκό .
 — 'Ε! λοιπόν ; έρωτά ή βασιλοπούλα τον πατέρα της άμα τον είδε .
 — Τι να σου 'πώ, κόρη μου, άποκρίνεται ο βασιληάς . Είναι παιδί με πολύ πείσμα· με τόσα που τούδωσα χρήματα δεν έστάθη τρόπος να μου πουλήση ένα λαγό . 'Αλλά 'σύγας, δεν θα μπορούση να λύση τα άλλα δυό ζητήματα, που είναι πολύ δυσκολώτερα από το πρώτο .
 'Ο βασιληάς βέβαια ούτ' ανάφερε τίποτα για τή συμφωνία που έκέρδισε το λαγό, όπως και ή κόρη του . . .
 Το βράδυ ο βοσκός έγύρισε με τους λαγούς του, τους έμέτρησε και τους παρέδωσε στον βεζύρη, ο όποιος διέταξε να τους κλείσουν πάλι στο σταύλο .
 'Ο βασιληάς του είπε τότε :
 — Το πρώτο το κατάφερες, τώρα άς δούμε και άλλα δυό . Πρόσεξε λεβέντη .
 'Ο βοσκός έτέντωσε τ' αυτιά του
 — 'Εχω, είπε ο βασιληάς, εκατό κοιλιά φανή και άλλα εκατό μπιζέλια ανακατεμένα . 'Αν μπορούσης αυτήν τή νύχτα να τα ξεχωρίσης, χωρίς φως, έλυσες και το δεύτερο .
 — Καλά, άπολογείται ο βοσκός . Και ο βεζύρης τον έπηγε και τον έκλεισε 'ς τήν άποθήκη .
 'Επηρε το σκοτάδι, κ' επειδή ή ώρα δεν έπρεπε να χάνεται, ο βοσκός έβαλε τή σφουρίτρα του 'ς το στόμα κ' έσφύριζε . Παρευθός πέντε χιλιάδες μυρμήγκια συναχθήκανε κ' άρχισαν να κινούν έδω κ' εκεί τας φακας και τα μπιζέλια, όσο που τα ξεχώρισαν σε δυό σωρούς .
 Τήν άλλη 'μέρα ο βασιληάς με μεγάλη του άπορία είδε ότι ή δουλειά όλη είχε τελειώσει . Βέβαια θάθελε να φέρη και τίποτα άλλο έμπόδιο, άλλ' ούτε το παραμικρό 'μπορούσε να ειπή . Τώμεινε λοιπόν παρηγοριά το τρίτο ζήτημα, αλλά μικρά κ' αυτή ή παρηγοριά, αφού είχαν λυθή τα δυό πρώτα . Μολαταύτα επειδή αυτό ήτο το μεγαλύτερο, από όλα, δεν άπελιζόνταν όλοτελα .
 — Τώρα πρέπει, λέει του βοσκού, να πώς το βράδυ 'ς τήν άποθήκη του βασιλικού ψω-

μιού και να φας 'ς το διάστημα τής νύχτας όλο τής εβδομάδος το ψωμί, που βράσκειται μέσα . 'Αν αύριο το πρωί δεν άπομείνη ούτε ψύχουλο, μ' ευχαρίστησ μου πλεία θά πάρης τήν κόρη μου γυναίκα .
 'Αληθινά, το ίδιο βράδυ ο βοσκός έκλείσθηκε εις τήν άποθήκη του ψωμιού, που ήταν τόσα γεμάτη, που μόλις έμεινε μικρή θέσι γι' αυτόν κοντά 'ς τήν πόρτα . 'Αλλά κατά τα μεσάνυχτα, που κοιμώνταν όλοι 'ς το καλάτι, ο βοσκός σφυρίζει κατά τή συνήθειά του . 'Αμέσως δέκα χιλιάδες ποντικοί παρουσιάζονται κ' άρχίζουν να τρών τα ψωμιά, που ως τήν αύγή δεν άπόμεινε ούτε ψύχα . Τότε ο νηός μας έβρόντησε μ' όλη τή δύναμή του τήν πόρτα φωνάζοντας :
 — 'Ανοίξτε μου, σας παρακαλώ, γιατί πεινώ .
 'Ετσι έλύθηκε με το παραπάνω και το τρίτο ζήτημα 'ς άν τα πρώτα . 'Ο βασιληάς όμως προσπαθώντας να βρῆ καν' άλλο έμπόδιο, έπρόσταξε να του φέρουν ένα σακί πώπαιρη έξη κοιλιά σιτάρι . έσύναξε τότε γύρω του πολλούς αλλικούς και ειπέ 'ς το βοσκό :
 — Τώρα πλεία να μάς 'πῆς τόσα ψέμματα όσα χωρούν εις αυτό το σακί, και σαν γεμίση θα πάρης τήν κόρη μου .
 'Ο βοσκός άράδιασε όσα ψέμματα 'μπόρεσε να βρῆ, αλλά πῆγε μεσημέρι και το σακί ήτον άκόμη άδειο .
 — Λοιπόν, έζηκούθησε, εκεί που φύλαγα τους λαγούς μου, νάσου κ' έρχεται ή άφεντιά της, ή βασιλοπούλα, τάχατις χωριάτικα ντυμένη, και για να τής δώσω ένα λαγό, μου δίνει ένα φιλάκι . . .
 'Η βασιλοπούλα που δεν ύποπτεύονταν ποτέ τα λόγια αυτά, έγινε κατακόκκινη 'ς το πρόσωπο άπ' τήν έντροπή της, που κ' ο βασιληάς έκόντευε να το πιστέψη .
 — Το σακί δεν έγέμισε άκόμα, έφώναξε, και μ' όλο αυτό το μεγάλο ψέμμα που έβαλες .
 — Σε λίγο, έζηκούθησε ο βοσκός, σαν έφυγε ή βασιλοπούλα, βλέπω τή Μεγαλειότη του, με χωριάτικα και δ' αυτή και καβαλλίκευε σ' ένα γαϊδαρο . Μου ζητάει ένα λαγό, κ' επειδή έβλεπα τή μεγάλη επιθυμία του, του είπα νά . . .
 — Φτάνει! φτάνει! . . . φωνάζει σκηνώμενος άπ' τή θέσι του ο βασιληάς, το σακί έγέμισε .
 'Υστερ' από μια 'βδομάδα ο νηός βοσκός επαντρεύθηκε τήν όμορφη βασιλοπούλα .
 Μεταφρ. Ε. ALEXANDRE DUMAS

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ
 (Μυθιστορία)
 (Συνέχεια)

Ούτω ή κ. δε Μαρταίτζ προσδοκώσα τήν έλευσιν του Ραυμόνδου, ήρξατο να ανακαλή τήν πρώτην αυτών συνάντησιν .
 Πώς ένεθυμείτο τα πάντα !
 Τόν είχε συναντήσει κατά τύχην παρά τή φίλη της τῆ κυρίε δε Φεγιέζ . 'Ο Ραυμόν-

δος, όστις ήτο έραστής του κυνηγιού είχαν έλθει εις τής φίλης του άνευ τής συζύγου του· ένα διέλητο παρ' αυτή δεκάδα ημερών καθ' όν χρόνον ή Σουλβία και πολλοί άλλοι ζέναι· παρέμεινον εν τῆ οικίᾳ της . 'Ο έρωσ των έγεννήθη άμέσως . Νεώτερος τότε και μάλλον άφροντις και μη έχων μετ' αυτού τήν μαρκησιάν ο κύριος δε Λιβρύ κατελήφθη εν άκαρεί υπό άκατασχέτου και ειλικρινούς προς αυτήν αισθήματος . Παράδοξον πώς ή Σουλβία, ήτις μέχρι τότε είχε ζῆσι σωφρονούς, ούτε έκέρθη ούτε επάλαισε ποσώς ! 'Ισως ή πολλή άθωότης της συνετέλεσε εις τόν ά ύποπότη εις σφάλμα ού-τάς συνεπείας δεν έγνώριζε και συνεπώς δεν ήδύνατο να έκτιμήση . Κατά τα φθινοπωρινα άπογευματα εν φ' η-κολούθει το κυνήγιον έφιππος, ή κατά τας άστεροεσσας έσπέρας επί των έξωστων του πύργου ή κ. δε Μαρταίτζ ήλουσεν αιδήμωνως τήν θερμήν εκδήλωσιν του έρωτος του Ραυμόνδου και άπήνησεν άνοποκρίτως εις αυτήν χωρίς να κρύψη ποσώς τήν συμπάθειάν της, χωρίς ν' άρνήθη τόν έρωτά της ούτε τήν εύτυχίαν της και άνευ σεμνοτυφίας ή αίκισμών . Μόνον ή λεπτότης της ήμπόδισε τήν έκείσε περαιτέρω εξέλιξιν του μυθιστορηματος . . .
 — 'Οχι εις τήν οικίαν φίλης, ειπεν αυτή . Ούτω θα κατεργάμεθα τής φιλοξενίας και θα έπροδιδουν τήν φίλιαν . Τόν χειμώνα εις τήν οικίαν μου, Ραυμόνδε, άς εξακολουθήτε να μ' αγαπάτε έως τότε . . . τότε . . .
 — Μήπως δυσπιστείτε εις έμέ ;
 — 'Οχι, σας έχω άπόλυτον έμπιστοσύνην .
 — Τότε ζητείτε ν' άπαλλαγῆτε . . .
 — Ούτε τοῦτο . 'Ο λόγος άν σας έδωκα πρό όλίγου είνε ή μόνη αλήθεια .
 — Είνε παράδοξος, αλλά θελκτική ή λεπτότης σας . Δεν σημαίνει όμως, είσθε ιδική μου άπό τής στιγμῆς ταύτης και σας θεωρώ ιδικήν μου . 'Όσον διά τα λοιπά άς γίνη ως θέλετε .
 — Ναι, είμαι ιδική σας, Ραυμόνδε, και είθε να είμαι διά παντός !
 — Δύνασθε να άμυβήλλητε περί του αισθήματος, όπερ μοι έμπνέετε ;
 — 'Αγνώθ επί πόσον χρόνον διαρκει συνήθως σχέσις οία θα είνε ή ιδική μας, αλλά σας βεβαιώ ότι αισθάνομαι, ότι άφ' ού σας έδωκα τήν καρδίαν μου δεν θα δυνηθώ πλέον να τήν άποσύρω .
 — 'Αρστέ τῆν εις έμέ, διότι και ή ιδική μου σας άνήκει όλοκλήρως .
 Τῷ έδωκε τήν χείρα της και ο Ραυμόνδος τήν ήσπασθη περιπαθώς . Είτα αίφνης σκυθρωπάζων :
 — Φιλτάτη μου Σουλβία, τῆ ειπεν, είνε 'Οκτώβριος ήδη και δέν θα σας επανιδώ είμή κατά το τέλος του έτους ! Φαντάσθητε όποίαν βέσανον θα ύποστώ περιμένειν επεί τοσοῦτον χρόνον !
 — Είνε ευχάριστον να περιμένη τις όταν είνε βέβαιος ότι θα άπολαύση ό,τι ποθεί ! 'Αλλως τε δέν θα βραδύνω να επανέλθω εις Παρισίους μετά τήν επάνοδόν σας .
 — Δεν είμαι άπόλυτος κύριος του έαυτου μου . Συνειθίζομεν να μένωμεν εις τήν έξοχῆν μέχρι των Χριστουγέννων και ή σύζυγός μου δεν παρεκκλίνει ποτέ των έξεσων της .

— 'Ω! δέν είχαν σκεφθῆ τοῦτο, ειπε Φλιβερός ή Σουλβία . 'Ελησάμνησα ότι έχετε έμπόδια .
 — Μήπως σμικρύνητοῦτο το προς έμέ αισθημά σου ;
 — Ουδέν δύναται να μειώτη τήν προς σέ άφοσίωσιν μου .
 'Επιθυμούσα να συνάξη άγρίας τινάς μυρικής . άς παρετήρησεν επί τής άτραπού ή Σουλβία, επέλευσε και έβάδιζε παραπλεύρως του Ραυμόνδου φέρουσα επί του βραχιόνος τήν μακράν ιππευτικήν έσθητά της . Το ώραϊον πρόσωπόν της είχε καταστή σκυθρωπόν . 'Η ήμερα παρήρηχο και ο ήλιος δέν έχρουσιζε πλέον τας κορυφάς των δένδρων του δάσους, ο ούρανός έγίνετο σκοτεινός και σλίγη όμίχλη έφαινετο επί του ύποκυάνου ορίζοντος . Μακροθεν ήκουετο το κέρας των κυνηγών ήχουόν τήν επάνοδον . Μεταξύ των κατά διαστήματα δρυών, επί τῆς ύγρας χλόης έθαλλον ροδόχρους μύκωνες . Αίφνης ο συνοδός της έστη και έστήριξε τα νύτα επί κορμού δένδρου .
 — 'Αναχωρώ αύριον, Σουλβία, τῆ ειπεν . Δεν θα σε ιδω πλέον μόνην ένταῦθα . 'Αφες με λοιπόν πριν άπέλθω και διά πρώτην φοράν, να άσπασθώ τα φράτζ σου χείλη .
 'Επροχώρησε προς αυτόν, και θέισα τήν χείρα επί του ώμου του τῷ έτεινεν άνευ διασταγμού το ώχρόν πρόσωπόν της . 'Ο Ραυμόνδος τήν έλαθεν εις τας άγκάλας του και θλίψας το χάρην σμά της τήν ήσπασθη θερμώς .
 — 'Υγίαινε! έψιθύρισεν έκείνη .
 — 'Οχι . Είς το επανιδείν, αντίταξεν ο Ραυμόνδος .
 — 'Εστω . Είς το επανιδείν !
 — Δεν θ' άβέτησης τήν ύπόσχεσίν σου ; τήν ήρώτησε .
 — 'Η ύπόσχεσίς μου, άπεκριθη ή Σουλβία, είνε έπίσμος ως αι ύποσχεσίς, άς άγιάζει ο ούρανός . 'Αλλά διατί να αντίτασσηται προς τα αισθήματα και τας άρχάς μου ; Είμαι ένοχος ! 'Αλλά χάρην του έρωτός σου αναδέχομαι όλοκλήρην το φορτίον του σφάλματος μου όπερ δέν επιθυμώ ποσώς να κρύψω αλλά το όμολογώ και το γνωρίζω . 'Ισως δε ο Θεός με συγχωρήση διά τήν ειλικρινειάν μου .
 — 'Εχεις δικαίον, Σουλβία, δέν πρέπει τις να άμβλυωπή προς τα σφάλματά του . 'Όσοι πράττουσι τοῦτο, χάνουσιν άνεπιστρεπεί τήν άρετήν . Είνε κελίον να πράττη τις το κακόν λυπούμενος και πάσχων, διότι το πράττει, παρά να κλείη τους οφθαλμούς ίνα μη ιδῆ το φῶς . 'Ας νεύσει κάτω τα μέτωπά μας, άλλ' άς μη βλασφημώσι τα χείλη μας !
 — Και όμως όταν βλέπη τις τήν εύθειαν όδόν πρό αυτού και γνωρίζῃ ότι βαδίζει άλλην . . . 'Όταν βαδίζῃ επί τής εύτυχίας του και βλέπη, ότι αυτή είνε μακράν του καθήκοντος, είνε τιμωρία φρικώδης, αλλά τιμωρία δικαία .
 — Σουλβία, ύπάρχουν στιγμαί εν τῷ βίω, καθ' άς ο άνθρωπος άποκρίναι να πάσχη και ζητεί εύδαιμονίαν έστω και ένοχον . Δεν ήγάπησά ποτε, το έννοώ ήσμερον, και δέν έχω θάρρος ν' άποσπάζω εκ τής καρδιάς μου το παραφέρον με ήδη πάθος .

Τήν έπιούσαν ο κ. δε Λιβρύ άπήλθεν και ή Σουλβία ήρξατο να αισθάνεται τας πικρίας του χωρισμού, τήν άνοπομονησίαν τής προσδοκίας, το άνεπαρκές των έπιστολών, ίνα φέρωσι τήν γαλήνην, αλλά και τήν ήδύτητα των ρεμβασμών και τήν χαράν του πληρούντος τήν καρδίαν αισθήματος . Μετά ταῦτα έπανείδον άλλήλους και το αισθημά των κατέστη σφοδρότερον . Τέλος ή ώρα έσήμανε, καθ' ήν ή Σουλβία παρεδόθη προς αυτόν άπροφυλάκτως, άνευ διασταγμού, και κρύπτουσα τήν θλίψιν, ήν τῆ έπροξένοι ή πτώσις της . Είχον παρέλθει έκτοτε δύο έτη ! Πόσον ταχέως παρέρχεται ο χρόνος . Δύο έτη και δέν άντήλλαξαν ούτε μιαν πικράν λέξιν και δέν συνέλαθον ούτε τήν έλαχίστην ύπόνοιαν προς άλλήλους· και όμως ήγείρετο μεταξύ των σκιά τις, ή σκιά τής μαρκησιάς, ήτις τους διήρει και ήτις ήτο ή σκιά του σφάλματός των .
 ΣΤ' .
 Κατά τήν στιγμήν ταύτην άμαξα έστη πρό τής πόλης του μεγάρου και ή Σουλβία ήκουσε βῆμα ταχύ άνδρός διερχομένου τήν αύλήν . 'Ητο ο Ραυμόνδος . 'Ορμησε προς συνάντησιν του, αλλά πριν προφθάση να έξέλθῃ τής αίθούσης ούτος εύρίσκετο παρ' αυτή και τήν έλάμβανεν εις τας άγκάλας του .
 — 'Επί τέλους ήλθον . Πώς έχεις, φιλάττη μου ; τῆ ειπεν, άσπαζόμενος αυτήν . Σε άρῆκα μόνην καθ' όλην τήν διάρκειαν τής νυκτός ταύτης και δέν σε είδον από τής χθῆς ! Είνε σκληρόν !
 — 'Ημποδίσθης ;
 — Καθ' ήν στιγμήν έμελλον να έξέλθω, ή Μαρία μοι ειπεν ότι ο σύζυγός της δέν ήδύνατο να τήν συνοδεύση εις το μελοδραμα και με παρεκάλεσε να τήν συνοδεύσω έγώ .
 — 'Επραξας καλώς να ευχαριστήσης τήν θυγατέρα σου .
 — Δεν ήδύναμην να πράξω άλλως . 'Αλλά πόσον λυπούμαι διότι ήλθον ένταῦθα τόσον άργά ενθ' σῷ έθυσίας τήν ευχαρίστησιν να μεταβῆς μετά τῆς κ . Φεγιέζ εις το Γαλλικόν θέατρον, το όποτον σου άρέσκει τόσον πολύ .
 — Σε βεβαιώ ότι δέν είχαν τήν παραμικράν επιθυμίαν να ύπάγω .
 — Είσαι μεγαλόψυχος ! 'Αποποιείσαι πᾶσαν διασκέδασιν, δέν έξέρχεσαι και κλείεις τήν θύραν τής οικίας σου εις πάντας, ίνα είσαι μόνη μετ' έμού, και έγώ δέν δύναμαι να έπωφεληθώ πάντοτε των θυσιών σου τούτων ! Πλήν τῆς θλίψως, ήν ήσανόμην καθ' όλην τήν διάρκειαν τής παραστάσεως, διότι δέν σε έβλεπον, είχαν και τας τύψεις του συνειδότος διά σέ .
 — Δεν έπραξας καλώς να λυπείσαι δι' έμέ, διότι έγώ παρηγορούμην με τήν έλπίδα ότι θα ήρξασο άμα ήδύνασο και ήμην εύτυχῆς .
 — Πώς να σε ευχαριστήσω, αγαπητή μου Σουλβία, διά τήν αγαθότητά σου ! Σῶ με αναγκάζεις να σε αγαπῶ περισσότερον έκάστην ήμέραν .
 — 'Αν σου ήτο δυνατόν θα με ήγαρίστες πολύ .

— 'Ο πρίγκηψ Βασίγεφ έρχεται συχνά ; Μου φαίνεται ότι βλέπω καθ' έκάστην το έπισκεπτηρίον του .
 — Αυτό ώφείλε να σε πείση ότι τόν δέχομαι σπανίως, διότι άν τόν έδεχόμην, δέν θ' άφρινεν έπισκεπτήρια .
 — Μήπως σας έρωτεύεται ;
 — Βεβαίως, και θέλει να με νυμφευθῆ .
 — 'Ω ! Και όμως έχει δικαίον . Και αυτός και σῷ είσθε έλεύθεροι . Πόσον είνε εύτυχῆς δύναμενος να σοι προσφέρῃ το όνομά του !
 — Ουδείς άλλος θα το έπραττε . Πρέπει να είνε τις ζένος εν τῆ Παρισινή κοινωνία ως είνε αυτός, ίνα σκεφθῆ να μου προτείνη γάμον . 'Ενταῦθα πάντες γνωρίζουσι, ότι ή καρδιά μου δέν μου άνήκει πλέον και ίσως γνωρίζουσι και εις ποίον άνήκει . 'Αλλ' ο πρίγκηψ δέν είνε πολύ οξυδερκής και φαίνεται ότι μη μαντεύσας οὐδέν ένόμισεν ότι ήδύνατο να μου προτείνη γάμον .
 — Και το έπραξε λοιπόν ; Σε έζήτησε ;
 — Ναι· άλλ' έγώ άπεποιήθην .
 — Δια τί μοι το έτήρησας μυστικόν σου, ήτις μοι λέγετε τα πάντα .
 — 'Η Σουλβία δέν άπεκριθη .
 — Μαντεύω, έζηκούθησεν έκείνος, δέν ήθελες να μάθω, ότι έκαμνες χάρην μου και τήν θυσίαν ταύτην . . .
 — 'Η μάλλον δέν ήθελα να νομίσης ότι σοι το έλεγον ίνα σοι δείξω ότι κάμνω θυσίαν, διότι τῆ αληθεία ουδεμία θυσία ύπάρχει εν τῆ άρνήσει μου .
 — Σε έζήτησεν εις γάμον ! 'Ετόλμησε ν' άποβλήσῃ εις σέ ! 'Αλλά διά τί όχι ; Το όνομά του, ή περιουσία του, αυτός ο έαυτός του, διότι είνε εύείδης και πλούσιος, τα πάντα τα του δίδου, το δικαίωμα του . Βεβαίως άν σκεφθῆς ποτε να έλθῃς εις δεύτερον γάμον, αυτός είνε ο μόνος άνθρωπος, όστις σοι άρμόζει . Είνε καθήκον μου να σου συστήσω να σκεφθῆς ώριμώτερον περί τῆς προτάσεώς του .
 — 'Ελπίζω ότι γνωρίζων τήν προς σέ αγαπήν μου δέν θα μου κάμης τήν άδικίαν ταύτην .
 — Είπέ μάλλον ότι δέν θα έχω άκούσαν γενναιότητα ίνα το πράξω . Δεν έχω άκούσιν θάρρος, ίνα σε παραχωρήσω εις άλλον . Και όμως γνωρίζω άκούντως τήν κοινωνίαν, ίνα μη άγνώθ πόσον δύσκολος είνε ή θέσις γυναικός μόνης . 'Η γυνή έχει άνάγκην προστασίας, έρείματος . 'Η μόνησιν τῆ παρέχει άπειρούς πικρίας, άν θέλης δέ, και ταπεινώσιν, ήν αυτή δέν πρέπει να ύφίσταται χάρην ούδενός .
 — Ματαίως προσπαθείς, Ραυμόνδε, να με πείσης ότι δέν είμαι εύτυχῆς .
 — Πόσον καλή και γενναίόφρων είσαι ! Είμαι άνάξιός σου· είμαι άνάξιος τοσαύτης εύδαιμονίας .
 — Μη λέγης ταῦτα . Δεν σου δίδω το δικαίωμα να κατηγορῆς τόν έαυτόν σου .
 — Σουλβία, γνωρίζω ότι ή περιουσία σου είνε μικρά . Θά ήτο βεβαίως μεγάλη, άν εξ ύπερβολικῆς λεπτότητος δέν έπέστρεφες εις τήν οικογένειαν του κ. δε Μαρταίτζ, όσα σου άφῆκε διά τῆς διαθήκης του . 'Αν λοιπόν νυμφευθῆς τόν πρίγκηπα Βασίγεφ και θα

γίνης πάλιν πλουσία ως σου άρμόζει. Άν δέ τον άπορριψής με καθιςτίς έτι μάλλον υπόβρων προς σέ.

— Άν θέλεις να νομίζεις ότι είσαι υπόχρεως εις έμέ δια τούτο, είσαι έλεύθερος, άρκει να πληρώσης την υποχρέωσιν δι' έρωτος. Άλλ' όπως δήποτε πρέπει να γνωρίζεις ότι δεν είμαι τόσο πτωχή όσον νομίζεις· έχω εξήκοντα χιλιάδων φράγκων εισόδημα χωρίς να υπολογίσω το εις Παρισίους μέγαρον μου και τα εις Νόρμανδιαν κτήματά μου. Ταυτα άρμασιν ίνα είναι τις ανεξάρτητος, δηλαδή να μη κάθηται να σκέπτεται πώς θα εξοικονομήση τας πρώτας ανάγκας. Τα περισσότερα είναι δι' έκείνας, άτινες έπιθυμούν να καταπλήξωσι τον κόσμον δια της πολυτελείας, άλλ' έγω άρκομαι να κάθηναι παρά την έστίαν μετά σου.

— Έστω λοιπόν έγκαταλείπω την ιδέαν να σε μεταπεισώ.

— Πράττεις πολύ καλώς, διότι δεν θα τον ένουφειωμένη ποτέ.

— Το γνωρίζεις τουλάχιστον;

— Όχι άκούοντως. Όταν αγαπά τις και πιστεύω ότι ό πρίγκηψ με αγαπά πολύ, έπιμένει πάντοτε να έλιπίη και παύει να βλέπει και ν' άκούη.

— Αί γυναίκες, ως έπί τό πολύ είναι τόσοσόν όλίγον ειλικρινείς, φιλάτη μου Σουλβία, και τόσοσόν ένουφειωσαν οι άνδρες να μη τας πιστεύωσιν όταν άρνούνται τον έρωτά των, ώστε και αι όλίγα ειλικρινείς δεν γίνονται πιστευταί. Άλλά προς τί να μη είναι ειλικρινείς; Διά τί να υποκρίνωμαι; Νά όμολογή τις τα αίσθηματά του και να φαίνεται όπως είναι, μου φαίνεται ή μεγαλειτέρα ευχαρίστησις του κόσμου.

— Τούτο φρονώ και έγω. Η υπόκρισις είναι δυσάρεστον πράγμα και όσάκις αναγκάζομαι να υποκρίνωμαι, σε βεβαιώ ότι υποφέρω.

«Και πταίω έγω! και τί άκούσιώς μου, είμαι αίτια τόσοσύν δυσάρεστον δια σε. Άς ήδυνάμην τουλάχιστον να σου παρέχω και όλίγη χαράν εις αντίσταθμισιν... Πόσον θα ήμην εύτυχής άν μοι ήτο δυνατόν να σου παρέχω συνεχή και αιωνίαν ευδαιμονίαν.

Ητο θελκτική ή Σουλβία, ένφ προέφερε τας λέξεις ταύτας μειδιώσα και προσβλήπουσα θωπευτικώς τον δέ Λιβρού. Η εις τό στήθος όλίγον άνοικτή έκ μέλανος σατέν έσθής της, έδεικνυε τας γραφιάς γραμμιάς της προτομής της, έκ της βραχείας χειρίδος εξήρχετο ό λευκός βραχιών της έφόρει δέ τα άνθη άτινα τή είχε πέμψει την προηγουμένη ήμέραν ό Ραυμόνδος.

Έπί της τραπέζης έκειτο παραθεθειμένον τό τέϊον, έντός κομψοτάτων κυπέλων. Η όδος ήτο έρημος και δεν ήκούετο έν αυτῃ ούδεις θορυβος, ώστε ήδυνάτο τις να νομίση έκυτον μακράν της κοινωνίας. Όλίγον κατ' όλίγον έπαυσεν την συνομιλίαν των και τέλος ό πρίγκηψ Βασίγφ, τό καθήκον, ή λογική, και ή προκεχωρημένη ώρα έλησμονήθησαν έντελώς...

Όταν ό κ. Λιβρού επανήλθεν εις την οικίαν του τό ωρολόγιον του προβαλάμου, ένφ κοιμάτο ό ύπνρητης του, έδεικνυε τας πρώτας ώρας της πρωίας.

Ζ΄.

— Έλπίζω ότι θα έλθης εις τό γυμνασιόν ήμῶν αύριον. Είναι ή πρώτη του έτους είπεν ή κ.δε Φεγιζ προς την Σουλβίαν. Θα είμεθα έν οικογενειακῷ κύκλῳ. Η αδελφή μου, ό σύζυγός της, τα τέκνα των, και τα ιδικά μου. Αυτοί θα ήνε πάντες οι κεκλημένοι. Θα ίδης πώς ανεπτύχθη ό υίός μου και πόσον του άρμόζει ή στολή του μαθητοῦ.

— Ευχαριστώ, αλλά δεν θα εξέλθω της οικίας μου αύριον, άπήνητες θλιβερώς ή κ. δε Μαρταί.

— Άδύνατον να μείνης έντελώς μόνη, έκτός άν ό Ραυμόνδος...

— Ό Ραυμόνδος θα είναι εις την οικίαν του μετά της οικογενείας του. Ω; γνωρίζεις, οι άνθρωποι δεν άφίνουν τας οικογενείας των μόνας εις τοιαύτας ήμέρας. Θα τον ίδω εις μίαν στιγμήν, ως και τους λοιπούς επισκέπτας μου, τους κομίζοντας τας εύχάς και τα ζαχαρωτά των. Θα εισέλθω και θα εξέλθω και μόλις θα έχη τον άπαιτούμενον χρόνον να μου θλίψη την χείρα. Πόσον επιθυμώ να είχε παρέλθει ή ήμέρα αύτη!

— Ταυτα σκεφθείσα και έγω σε προσεκάλεσα...

— Είναι καλwsσύνη σου και σε ευχαριστώ. Άλλά μη δυναμένη να ήμαι μετ' έκείνου δεν έπιθυμώ ποσώς να διασκεδάσω. Ίσως σοι φαίνεται γελοϊον άλλ' αυτός είναι ό χαρσακτήρ μου. Προτιμώ να μη άπολαμβάνω διόλου όταν δεν δύναται ν' άπολαύσω ό,τι έπιθυμώ. Άλλως τε θα ύπέφερα πολύ εύρισκομένη μετ' άλλων κατά την ήμέραν ταύτην, καθ' ήν πάντες εύρίσκονται τριετα των αγαπητών των. Προτιμώ να μείνω μόνη μετά της αναμνήσεως του Ραυμόνδου, ώστε άφ' ε με, Έλιζα, άφ' ε με, διότι μου άρέσκει ή να διασκεδάζω καλώς, ή να μη διασκεδάζω ποσώς.

Άλλά θα διασκεδάσης έκουσα άκουσα βλέπουσα τα παιδιά χαρωπά περίξ των δένδρων των Χριστουγένων.

— Τα παιδιά! Είναι αληθής ή ήμέρα αυτη είναι χαροποιή ήμέρα δι' όσους έχουν τέκνα. Έπί όλον μήνα θα κατέγεινες να τοις έτοιμάσης άπειρα ευχάριστα πράγματα, θα προσεπάθης να μαντεύσης ό,τι τα τέρπει ίνα τοις τό προσφέρης... Ένθυμούμαι την παιδικήν μου ηλικίαν και τας μακράς κεκοσμημένας τραπέζας, έφ' όν ή μητηρ μου παρέθετε ό,τι ήδύνατο να μάς ευχαρίστηση. Είμεθα εξ έν τῆ οικογενείας μου έκτός των άνεψιών και των εξαδέλφων, πάντες δε εύρίσκομεν επί της τραπέζης τα προωρισμένα δι' έκαστον δώρα με τό όνομά μας γαγραμμένον επί αυτών, όταν μετά τό γεύμα ήνοιγόντο αι θύραι της αίθούσης και είσωρμαδμεν έν αυτῇ. Όποιαν άνυπομονησίαν ήσαν άνομιθίκα μέχρι της στιγμής έκείνης και όποιαν χαράν όταν τέλος έρθανε και έβλέπομεν τόσα ωραία πράγματα. Ωραία έτη έκείνα!... Είναι ήδη σειρά σου, Έλιζα, να παρασκευάζης δια τα τέκνα σου, ό,τι ή μητηρ σου παρεσκεύαζε δια σε. Τί δώρα θα κάμης εις τον υίόν σου; Τί θα δώσης εις την θυγατέρα σου; Τί θα προσ-

φέρης εις αναμνήσιν προς τον σύζυγον σου;

— Συγγνώμη, Σουλβία! έπραξα κακώς να σοι όμιλήσω περί της ήμέρας ταύτης. Σε έλύπησα άναμνήσκουσα σοι ότι δεν έχεις οικογένειαν.

Προσέβλεψαν άλλήλας και είσώπησαν επί στιγμάς τινας.

— Έγώ πταίω, είπεν ή κ. δε Μαρταί.

Πās άνθρως έχει την τύχην του έν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Αυτη είναι ή ιδική μου και είναι πταισμά μου, άν δεν με ευχαριστή. Ένίστο γίνομαι μελαγχολική χωρίς να θέλω. Ναι, μου φαίνεται ότι άν είχαν οικογένειαν οίαν δήποτε, με την ζωήν της, τό ένδιαφέρον της, τα παρ' αυτης επιβαλλόμενα καθήκοντα θα ήμην εύτυχέστερα ή τώρα, ότε είμαι έλεύθερα και ανεξάρτητος. Άλλως τε είμαι όλίγον νευρική. Προ όλίγου έπεθύμουν να έβλεπον τον Ραυμόνδον και να μοι έλεγε τί προετοιμάζεται έν τῆ οικία του δι' αύριον. Αισθάνομαι την ανάγκην να γνωρίζω τα πάντα ίνα δύναμαι να είμαι μετ' αυτου και της οικογενείας του, τουλάχιστον νοερώς. Άλλά μη ίδουσα αυτον ήρχισα να τον φαντάζομαι περικυκλωμένον υπό της σύζυγού του, της θυγατρός του Μαρίας, του υιού του, των εγγόνων του Ιακώβου και Ιωάννου, ύφ' άπάντων των ιδικών του, οίτινες συνδέονται μετ' αυτου δια των δεσμών του αίματος και ών είναι ό φυσικός άρχηγός, έντρέπομαι δε να είπω ότι ήσθάνθη ζηλοτυπίαν και θλίψιν.

Η κυρία δε Μαρταί είσώπησε και πάλιν, ειτα δ' έξηκολούθησεν οίονει προσπαθοῦσα ν' ανακουφισθῇ.

— Δεν γνωρίζεις τί ιδέα επήλθεν εις την κ. δε Λιβρού. Διέταξε να τῆ ζωγραφίσωσιν επί των υάλων πανοράματος, όπερ προκειται να μεταχειρισθώσι την έσπεραν προς διασκεδάσιν των παιδιών, όλόκληρον την ιστορίαν της την συνδεμένην μετά του Ραυμόνδου: την νεότητά των, την πρώτην αυτών συνάντησιν, τους άρραβωνιάς των, τους γάμους των, άπειρα άλλα έπισόδια του βίου των, την γέννησιν του πρώτου αυτών τέκνου, την βάπτισιν του τελευταίου αυτών εγγόνου, την άνοικοδόμησιν του πύργου των, την έκλογήν του μαρκησιού ως βουλευτοῦ. Ούτω έν τῷ πανοράματι θα δύναται τις να ίδῃ όλόκληρον τον συζυγικόν αυτών βίον άνελισσόμενον με τας χάριτας και με όλας τας οικογενειακάς λεπτομερείας. Ό Ραυμόνδος δυτηρεστήθη κάπως, άλλ' ή ιδέα αυτη της κ. δε Λιβρού δεν ήτο κακή και τί άλλοκοτος και, όπως έχουσι τα πράγματα, σχεδόν γελοία. Έν τούτοις θα σοι τό είπω και άν θέλεις περιπαίξων με. Έγώ ήθύμωσα.

— Όχι τό λησμονήσης έντός όλίγου... άλλ' έπί τοῦ προκειμένου. Δεν θα έλθης λοιπόν;

— Έπειδή δε ή Σουλβία έκίνει άρνητικώς την κεφαλήν, ή κ. δε Φεγιζ έξηκολούθησε.

— Δεν έπιμένω. Πρέπει να σέβηται τις τας ιδιοτροπίας των φίλων του. Τί ωραία άνθη έχεις Σουλβία! Έχεις πάντοτε τα ωραιότερα άνθη.

— Ίνα δε άποδιώξη τας θλιβεράς σκέψεις άς ή πρόσκλησις της προεκάλεσεν, ήρξατο

να περιέρχεται την αίθουσαν και να θυμάζη τας έν τοις άνθοδοχείοις καμελιάς, τας πασχαλέας, τα ρόδα και τα λοιπά εκλεκτά έν αυτοις άνθη.

(Έπεται συνέχεια)

ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΙΔΕΣ

Κύριε Διευθυντά της «Εβδομάδος»

Επιτρέψτε μοι, παρακαλώ, να επιφέρω όλίγας παρατηρήσεις εις την λαμπρήν περί των Βλάχων της Πίνδου διατριβήν του συμπatriώτου μου κ. Κ. Α. Κρυστάλλη την δημοσιευθεσαν έν τοις όπ' αριθ. 4, 5 και 7 φύλλοις της «Εβδομάδος»:

1ον Περί της λέξεως Καραγκούνας.

Ούδαμού της Ηπειρου, της Θεσσαλίας και της λοιπής Ελλάδος ό άρβανιτοβλάχος καραγκούνας ούνο οσοι αλλά κ α ρ α γ κ ο υ ν ή σ ε ε, όσον δε δια την έντυμολογίαν της λέξεως ταύτης, άποκρούων την τε έκ του κ α ρ ε σ και ο υ ν ο ι του γνωστού επί σχολαστικισμῷ ζώτου του Μολισσού, και την έκ του Τουρκικου κ α ρ α και του αλβανικου γ κ ο υ ν επυφλάσσομαι έν ιδίω κεφαλαίῳ να γράψω τῆ φιλῆ «Εβδομάδι».

2ον Περί των έν τῆ πεδιάδι Τρικάλων και Καρδίτης Καραγκουνίδων.

Οι Καραγκουνίδες οὔτοι, οὐδ' ο κ. Κρυστάλλης εἰ ἀπλής συνωνυμίας θεωρεῖ άρβανιτοβλάχους, είναι Έλληνιστάτοι και άμείγστοι πῶς ζήνης φύλης. Όμιλοῦσι την Έλληνικήν γλώσσαν μόνον, είναι γεωργικώτεροι λαός της Θεσσαλίας και κατοικεῖ την πεδινωτέραν χόραν της Ελλάδος, πράγματα καθ' όλα άντίθετα προς τοῦ άρβανιτοβλάχους Καραγκουνίδες.

3ον Περί τοῦ ότι οι Καραγκουνίδες καλοῦνται έν Θεσσαλίᾳ Φαρασιώται.

Καραγκουνίδες έν Θεσσαλίᾳ καλοῦνται οι κάτοικοι της πεδιάδος Καρδίσης και οί της πεδιάδος Τρικάλων οί κατοικοῦντες πρὸς άνατολάς δυσμάς και νότον της πόλεως Τρικάλων, έκτός των κατοίκων των χωρίων του δήμου οἵτινες καλοῦνται «Γκουγκεζαράδες» και είναι φύλη συγγενής προς τοῦ Χασιώτας, συγγενεῖς των Μακεδονικῶν, ή δε προσωπομ. Φαρασιώται είναι άγνωστοι μεταξῦ του Καραγκουνικου της Θεσσαλίας πληθυσμοῦ, και άγνωστος ήρῴσθη αυτην ο κ. Κρυστάλλης.

4ον Περί τοῦ έν Θεσσαλίᾳ άγώνος της Ισηπλασίας

Τοιοῦτος άγών, οἷον περιγράφει ο κ. Κ. Κρυστάλλης, είναι άγνωστοτάτος έν Θεσσαλίᾳ και δῆ έν Φαρασιότι. Πράγματι τότεκαπεναυτοῦστον γίνεται έμπορική ζήων πανήγυρις έν Φαρασιότι, άλλ' άνευ άγώνος Ισηπλασίας, και άνευ στέψεως δια στερνόν έλαιας, καθόσον μάλιστα τό δένδρον της έλαιας είναι τόσοσόν άγνωστον έν τῆ Καραγκουνική της Θεσσαλίας όσον και τό του καφφέ.

5ον Περί των Κολωνιατών άρβανιτοβλάχων.

Οι Κολωνιαται, ήτοι οι κάτοικοι της έν Ηπειρῳ επαρχίας Κολωνίας είναι Άλβανοί, αλβανικώτατοι και οὐδαμῶς έξομῶται άρβανιτοβλάχοι. Έξώμωσαν ως οί πλείστοι άλβανοι και όμιλοῦσι την Άλβανικήν γλώσσαν ως μητρικήν, μανθάνοντες εξ άπαλῶν δούλων και την Έλληνικήν, ως όλοι οι Άλβανοί της Ηπειρου είτε Μωαμεθανοί, είτε χριστιανοί όντες. Δεν είναι δε ποσώς αληθές ότι Κολωνιαται όμιλοῦσι την βλαχικήν, και εἰ τις τούτων τυχόν έχει μάθει την βλαχικήν, ως έκ του μετά των άρβανιτοβλάχων συγχρωτισμοῦ του, και ήκουσεν αυτόν ο κ. Κρυστάλλης όμιλοῦντα βλαχιστί έν τῆσσι ποσός ότι οι Κολωνιαται είναι βλαχικής καταγωγής, οὔτε άποτελεῖ Ιστορικῆν αλήθειαν.

Ταυτα κ. Διευθυντά, έκρινα καλόν να παρατηρήσω ως προς τά ύπό του συμπatriώτου μου κ. Κ. Α. Κρυστάλλη περί των Βλάχων της Πίνδου γραφέντα και παρακαλώ να τά φιλοενηήσητε εις τας στήλας της φιλῆς «Εβδομάδος».

της «Εβδομάδος», καθόσον θα είναι πολύ άδίκον χείριν άπλής συνωνυμίας μετά αιδώς τινος οί άπόγονοι των Θεσσαλῶν Καραγκουνίδων άναγινώσκοντες τά έν τῆ «Εβδομάδι» δημοσιεύματα τοῦ κ. Κρυστάλλη να θεωρῶσιν έαυτοῦς άπορριπτῶν άρβανιτοβλάχων.

Αθήναι: 19 Φεβρουαρίου 1894.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΟΡΙΑ

Διαώρισθη Βασ. επίτροπος παρά τῆ Γερῶν Συνόδῳ ό έν τῷ Έθν. Πανεπιστημίῳ καθηγητής της Θεολογίας κ. Άναστ. Διομ. Κυριακός άντι τοῦ κ. Πέτρον Α. Μαυρομαχίαν. — Ό «Πανελληνίος γυμνασιακός σύλλογος» άπερρίσσε την ίδρυσιν Σχολῆς γυμναστικῶν ύπως δι' αυτών διδάξῃ κατόπιν εις τά σχολεία ή γυμναστική. Τῆν διεύθυνσιν της σχολῆς ανέλαβεν ή κ. Αικατερίνη Ασακαρίδου. — Έπανεδηρήθησαν αι συνεδριάσεις της Βουλῆς δια της συζητήσεως τοῦ προλογισμοῦ 2ού του Μολισσού. — Ό κ. πρωθυπουργός υπέβαλεν εις την Βουλὴν δὸν προσχόδια, περι συστάσεως έπαρχιακῶν συμβουλίων και περί εύκολῶν τινῶν δια τῆν ταχυρόν συγκοινωνίαν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Πατριάρχης Ιεροσολύμων άνεδείχθη ό Πατριάρχης Αντιοχείας κ. Γεράσιμος. — Η Τσαρίνα ανησυχούσα περί της υγείας τοῦ μεγάλου δουκός Γεωργίου μεταβαίνει προσεγώς εις Άλγέριον. — Η αυτοκράτειρα της Αυστρίας Έλισαβετ έρχεται εις Κεραυραν, μετά της θυγατρός της αρχιδουκίσσης Βαλερίας και του γαμβρού της αρχιδ. Σαλβίτορος. — Ό Ναζόμ-Βής άντικαθηστῆς των Άγκων Πασσών, ως ύπουργός των Οικονομικῶν της Τουρκίας. — Νέα πτώσις γίνονος μετά καταγίδος επήλθεν εις την μεσημβρινήν Άγγλίαν και Ουαλλίαν, καθ' ήν πλείστοι άμαξοστοιχίαι έτάραχον υπό τας χιονοστιβάδας. — Ό Πάπας άπέλλαξε τους πιστούς της υποχρεώσεως να νηστεύσωσι κατά τον Μάρτιον.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Επιτύμβιον άνάγλυφον εύρέθη έν Θήβαις άρτίως Τό άνάγλυφον αυτό, χωρίς της πλακῆς, έχει ύψος 0 67 του μέτρου και προς τά δεξιά τό γράμματα ΑΜΦΟΤΤΟ, είναι δ' έποχής πιθανώς τοῦ 4—5 π. χ. αιώνος, και σώζεται εύτυχώς άκέραιον, παριστών παρβίνον εύσταλή κρατούσαν δια της μιάς χειρός μίλον, δια δε της έτέρας πιθανώς χρυσοῦν στεφανόν όστις όμως φαίνεται άποσπασθείς καθως άπεσπάσθη και ή επιχρυσώσις της κεφαλῆς και της μακρῆς κόμης. — Τα περί τοῦ τάφου τοῦ Άριστοτέλους είναι άνοπόστατα, καθ' όσον ή εύρεθείσα έπιγραφή έλεγεν ΙΟΤΗ ΙΕΣΤΟΙΕΛΟΙ και ήτο τάφος, ρωμαϊκής έποχῆς, γυναικῆς καλουμένης Βιότης Άριστοτέλους.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Άπεδίωσεν έν Βιέννην φίλος ήλικίαν 75 ετών ο Πρίτανος των Σλαβων φιλόλογος Φραγκίσκος Μικλοσιτς ο συντάξας την πολυτόμον γραμματικήν των Σλαβικῶν ιδιωμάτων. Έτερα έργα αυτου είναι τό εξάτομον λεξικόν της παλαιάς Σλαβωνικής γλώσσης μετά των αντίστοιχων Έλλ. και Λατ. λέξεων, διατριβαι τινες κατά του Φαλαμεράερ περί της καταγωγῆς των Ατσιγώνων και πολλά άλλα διάφορα και τό Acta et Diplomata graeca mellii aevi έν συνεργασίᾳ μετά του Ίωσήφ Μυλλέρου ένός περιλαβάνοντα πολλά περί της όρθοδόξου ανατολικῆς εκκλησίας κατά τον μεσαιωνα. Ό Μικλοσιτς έγνωρίζε κάλλιστα την καθ' ήμάς Έλληνικήν έχρημάτις από τοῦ 1848-1885 καθηγῆτης των Σλαβ. γλωσσῶν έν τῷ Πανεπιστημίῳ της Βιέννης και από τοῦ 1862 μέλος ιπτόβιου της Άνω Βουλῆς. — Άπέθανεν έν Παρισίοις γέρον Άνδρ. ο ρωμαναϊκός Γάλλος ποιητής Μπαμπιλ, έπιφανής λάτρης της άρχαιότητος και των καλλονῶν αυτῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Διεθνῆς έκθεσις βιβλίων ήνοιχθη πρό όλίγου έν Κοπεγχάγη εις αναμνήσιν της τετάρτης έκατονταετηρίδος από της εισαγωγῆς τοῦ τύπου εις την Δανιμαρκίαν. — Τό έννατον διεθνῆς συνέδριον των Άσιανολόγων συγκροτεῖται έν Λονδίνω κατά Σεπτέμβριον υπό την προεδρίαν του δουκός του Κινάου. — Τῆν 1 Μαρτίου άνοίγεται έν Μαϊλανδῳ έκθεσις της υγιεινῆς και σωματικῆς άγωγῆς των παιδων, εις συμπλήρωμα της όποιας γενήσεται και μεγάλη έκθεσις παιγνιδίων παιδιῶν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Άπέθανεν έν Μαϊλανδῳ ο υπό τό ψευδώνυμον Ίβαν Λεωλόγφ Γωστέθς κριτικός της καλλιτεχνίας Ιωάννης Μορέλλης. — Εις Βερολίνω ή Άδελίνα Πάττη έλαβε μέρος εις τινά συναυλίαν άντι 10.000 μαρκων. — Μετά μεγάλης έπισημότητος ετελέσθησαν την 1 Μαρτίου έν Στουτγάρδῳ τά έγκαινία της διεθνούς έκθεσεως των Καλών Τεχνῶν. Τον έναρκτηριον λόγον άπήγγειλεν ο πρίγκηψ Γουλιέλμος. — Έν Λονδίνω τελευταίως ήγοράσθη μία εικόνη του Ρέμπραντ άντι 510 γυνεων, έτέρα δε του Ρεινὸλδ άντι 4.500. — Κατ' Αύγουστον του τρέχοντος έτους γενήσεται έν Έδιμβούργῳ έκθεσις οίκοσῆσιν. — Τῆν την προεδρίαν τοῦ κ. Νικολάου Δοῦμα συνήλαθεν έν Βιέννη ή υπό της Ακαδημίας των Καλών Τεχνῶν και της πρὸς ήβρασιν μνημοσιν εις τον Μόζαρτ ειδικῆς έπιστροπῆς της Καλλιτεχνικῆς έταιρίας ήρθεσθα άγωνόδικος έπιτροπεία πνευκρίσιν των σχεδίων. Το πρώτον βραβείον άπενεμήθη εις τό σχέδιον του καθηγητοῦ Έδμόνδου Χέλμερ, παριστών τον Μόζαρτ καθήμενον. — Έν τῷ Έμπορικῷ Μουσείῳ της Βιέννης επί παρουσίᾳ του αρχιδουκός Καρόλου Λουδοβίκου και της Αρχιδουκίσσης Μαρίας Θηρεσίας και πολυαριθμῶν δημηγύρεως εκλεκτῆς οί Βιεννητικῶν άνέγνων πραγματείας επερί των μοναχῶν του Άβω και της άγιογραφικῆς Τέχνης αυτών. — Ό κ. Παντέπουλος συνεργαζόμενος μετ' άλλων ήθοποιων, θα δεισῃ έν τῷ μεγάλῳ θέατρῳ κατά τό διάστημα της τεσσαρακοστῆς παραστάσεως φαιδρῶν κομωιδιῶν και μονολόγων, ών τινες ήλας νέαι και άγνωστοι εις τό κοινόν. Οὔτως έκ των πρώτων μεταξύ άλλων θέλουσι παρασταθῆ μία άνέκδοτος κομωιδία του κ. Αγγέλου Βλάχου και εις μονόλογος «Όποιος φυλάει τά ρούχα του» του κ. Χ. Άννίου.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΠΕΡΙΕΡΓΑ—ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τό τελευταίον δρῆμα του Guy de Maupassant κρίνεται ότι έν των άριστων έργων εξ όσων κατά τά τελευταία έτη άνεδιδέσθησαν επί της Γαλλικῆς σκηνης. Τ τον φρεσι «Misolite», άνακτισται δ' έν αυτῷ δια τριῶν πράξεων ή εξῆς ύπόθεσις: Νός ζωγράφος λαμβάνει την ήμέραν των γάμων του έπιστολήν, εξῆς μανθάνει ότι ή πόρτερον έρωμένη του πνέει τά λείψανα και ποθεῖ να τον ίδῃ τό ύστατον. Ό νέος σπύθει πρὸς την γυναίκα, ήτις έμπιστεύεται εις αυτόν τό τέκνον της και μετ' άλλων άποθνήσκει. Ό ζωγράφος παραλαμβάνει τό παιδίον και όμολογεί τά πάντα εις την νεαρῶν σύζυγόν του, ήτις μετ' σφοδράν έν έατῆρήν πάλην συναισθημάτων συγγραφεῖ επί τέλους τον νέον και αναλαμβάνει την άνατροφήν του παιδιου. Τό όλον έργον γαγραμμένον μετ' έξόχου δυνάμεως, συγκατεῖται άπ' αρχῆς μέχρι τέλους ζωηρόν τό ενδιαφέρον, κατ' έλλην ἄνωγει έπιτυχῆς κρίνεται ή δεύτερα πράξις, άναμνήσκουσα έν πολλοῖς την τελευταίαν πράξιν της Κ ο ρ ι α σ μ ε τας καμελιάς.

Πρώτος ό έν Μόσχᾳ ύφηγητής Δρ. Ζαβασκου κατέβησεν να έπιτύχῃ την πρόσρυσιν τεχνικῶν οδόντων έκ πορτογάλνης και καουσοσῆς άντεθέντων εις τας έν των εξαχθέντων παραβήσεις κοιλότητας. Μέγρι τοῦδε έθεωρεῖτο δυνατό ή πρόσρυσιν φυσικῶν οδόντων έν άνθρώποις και σκυλλοις, άλλ' άκατάβητος ή πρόσρυσιν τεχνικῶν οδόντων. Τά πειράματά του γενόμενα επί σκύλων και ανθρώπων έπέτυχον, είναι δε διάδοσιν άν ή κοιλότης είναι πρόσρυστος ή άν πρέπει ν' άνανεωθῆ δι' έγχειρήσεως. Ό τεχνικός οὗδος είτε έκ κα-

ουσεύκ είτε εκ μετάλλου είτε εκ πορσελάνης προσφύεται μετά τις αυτές επιτυχίας. Αί ρίζαι των τεχνητών οδόντων του κ. Ζυαμέσκου είνε διάτρητοι κατά διαφόρους διευθύνσεις, έντός δε των διατηρημάτων τούτων εισδύουσι και αβένουσι ίσοι δασεποιούμενοι βραδύτερον και συγκρατούντες ίσχυρώς τους τεχνητούς οδόντας.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Γ. Μ. 'Α λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α ν. Είς την άκμήν της 'Ελληνικής ελευθερίας, ότε οι Σμυρναίοι ήσαν αυτόνομοι, είχαν επάνυμον του ένιαυτού όχι 'Αρχοντα, ός οι 'Αθηναίοι όλλ' Ιερέα, όστις επωνομάζετο Στεφανηφόρος και τών όπότων παραβάλλει ό 'Αλικαρνασσεύς Διονύσιος μέ τους παρά Ρωμαίους Ιερείς τους λεγομένους Φλάμινας (Flamines). — Κ. Π. Σ., Ελ. Γ. 'Α δ ρ ι α ν ο ύ π ο λ ι ν. 'Ελήφθησαν. — Μ α ρ τ ί ω. 'Ακατάλληλον. — Κ. Β. Ρόδον. Στ. Μ. Μολάου Ε. Ε. και Α. Κ. Τερζόστην. 'Ελήφθησαν' ευχαριστούμεν. — Π ρ ο σ ω π ί δ ι. 'Ο σύζυγος, όταν έχει κέρει τρέλλαις πρό τοϋ γάμου δέν κάμνει κατόπιν. Προέβατε λόκόν τούναντίον μή τύχη και δέν έκαμε. — 'Ε λ ε υ θ ε ρ ί ω. Δι' Ελλείψιν χώρου. — Μ. Μ., 'Α ρ. Δ., Μ Δ., Στ. Ν. Κ/π ο λ ι ν. 'Ελήφθησαν. — Δ' 'Ε ν τ α ύ θ α Τό άν, έλεγεν ό Καραϊσκάκης, έσπάρθησε πολλοίς φοραίς όλλ' όλίγαις εφύπτεψε. — Φ ι λ ο σ ό φ ω. 'Ο 'Αριστοτέλης συνέγραφε 1000 συγγράμματα, πραγματευόμενα περί πλείστον και διαφόρων κλάδων των επιστημών, ένψ ό μέγας διδάσκαλος αυτού θεός Πλάτων έγραψε μόνονά 1 διαλόγους, 1 συλλογήν φιλοσοφικών όρισμών και 13 επιστολάς, έν οίς εξέθηκε τό φιλοσοφικόν σύστημα αυτού. — Π ο μ ά κ ι α. 'Εν τή δημόδει γλώσση λέγουσι φαίνεται ά γ ό ρ α ι ς τάς νεάνιδας όπως τους νίους ά γ ό ρ ο υ ς, κατά τό μνησθέν ποίημα. — 'Α ν τ. Μ. Σ π ά ρ τ η ν. Ευχαριστούμεν. — Τ ε λ. Π. 'Ο δ η σ ό ν. 'Ακατάλληλον. — Α. Ι. Α. Π ε ι ρ α ι α. 'Ενεγράφη και έστάλησαν. Συνδρομαί έλήφθησαν. — 'Α ρ ί ω ν ι.

Περί των άλλων ελλείψεων του πνεύματός σας, ός έλαφροτέρων, ήδυνάμεθα να φανώμεν ευμενέστεροι, αλλά τι να είπωμεν πρός Θεού περί του φρικτού στίχου α' 'Έχει τά γέλοια 'ς τά μαλλιά; ...» Διότι ήμείς τοδύχιστον όυτε είδωμεν, όυτε πιστεύομεν ποτε να υπάρχουσι μαλλιά γελώντα. Ο υ σ η. Δοιπόν καθ' όμιας δώα και δώα κάμνον εν; καθ' ήμάς όμως. — 'Α θ η ν α ί ω. Την 'Ακρόπολιν περιέβαλεν εις τους Τούρκους ό έσχατος δούξ Φράγκος (ή Φραγκίσκος) ό Β' (Franco II) κατά τών 'Ιουνίων του 1458. Τα άρχαία τότε και νέα οικοδομήματα των Προπυλαίων μετεστράφησαν εις στρατώνας και όπλοθήκας, τό δ' 'Ερεχθειών εις χαρμόνια του διοικητού Αισδάρ 'Α γ ά. Μόνον ό Παρθένών τή σφοδρή έπιμονή των 'Ελλήνων έμεινε χριστιανικός ναός. 'Αλλά και ούτος μετά δύο έτη τή 1460 μαθόντος του Σουλτάνου (Μωάμεθ του Β') έτι συνωμοσία έτεκταίνετο υπό έπιφανών πολιτών πρός επανίδρυσιν του τελευταίου των 'Αθηνών δουκάτου, κατά τήν εκ Πελοποννήσου επανόδόν του, άνήρπαξη από των χριστιανών και μετεποιήθη εις Τουρκικόν τζαμίον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

'Εξεδόθησαν

'Αριστοτέλους 'Αθηναίων Πολιτεία, έκδοομένη επί τή βίβει της Β' 'Αγγλικής του Κ Κέννου, έκδόσεως μετ' εισαγωγής, υπό 'Αχιλλέως 'Αγαθονίκου αρσεοπαγίτου. — Μπάρτ και Χοίρτ έκδοται. Λουδοβίκος 'Ιγνάτιος Μαρτζώκης, βιογραφία υπό Σπ. Δ. Βιάζη Μεταφρασθείσα εκ της 'Ιταλικής, υπό Λεων. Χ. Ζώνη Ζάκυνθος. Λεξικόν εγκυκλοπαιδικόν εκδιδόμενον τή έπιμελεία Ν Γ. Πολίτου. — 'Ατσιγχανοί — Αύσώνιος. — Τεύχος 87. 'Ανέκδοτοι Μικρασιαναί 'Επιγράφαί εκδιδό-

μεναι υπό 'Αλεξ. 'Εμμ. Κοντολέοντος. Τεύχος πρώτον 'Εν 'Αθήναις Νομείριος 1890. Ρ. Ρεθαίμε, Μυθολογία της 'Αρχαίας 'Ελλάδος μετάφρασις 'Αλ. Καράλη. 'Εκδότης 'Αλ. Παπαγεωργίου. Τεύχος έκτον. 'Εν 'Αθήναις 1891. 'Ελληνική Γεωργία, τεύχος 2 Φεβρουαρίου 1891. 'Εκδότης Π. Γ. Γεννάδιος.

Η ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Δηλώζ

'Οτι τήν προσέχη Κυριακήν 10 του μηνός και όραν 10 π. μ. γενήσεται έν τή μεγάλη αίθουή του Πανεπιστημίου ή έπίσημος έγκατάστασις των του ένεστώτος έτους 'Ακαδημαϊκών έργών, καθ' ήν ό του λήξαντος έτους πρότερος θέλει δώσει κατά τά νενομισμένα λόγον των επί της πρυτανείας αυτού γενομένων ό δε του παρόντος θέλει αναγνώσει έπιστημονικόν λόγον. 'Εν 'Αθήναις τή 6 Μαρτίου 1891.

'Ο Πρύτανις 'Ο Γραμματεύς
Γ. ΜΙΣΤΡΙΑΤΗΣ Κ. Η. Πολυγένης

Η ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Δηλώζ

'Οτι αι έγγραφαί των νέων και αι άναρωσεις των εισητηρίων των καλαιών φοιτητών ήρχαντο από της χθες και λήγουσιν άνυπερθέτως τή 31η του αυτού μηνός. 'Εν 'Αθήναις, τήν 6ην Μαρτίου 1891. 'Ο Πρύτανις 'Ο Γραμματεύς
Γ. ΜΙΣΤΡΙΑΤΗΣ Κ. Η. Πολυγένης

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»
όλλ' εις τό αυτό σχήμα και μέγεθος και υπό τήν αυτήν Δεσθύνσεν.

REVUE
POLITIQUE ET LITTERAIRE
REVUE BLEUE
Paraissant le Samedi
Six mois 20 fr. Un an 35
PARIS
111, Bd. St Germain 111.

Προσεχώς εκδιδονται
Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ
ΑΓΡΟΤΙΚΑ
Ανάδοντα των έπανων
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟΝ
ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ 1890
Τμή όρ. 2.
Συνδρομηταί έγγραφονται εις τό γραφείον της «Εβδομάδος».

ΣΤΥΓΙΑΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
και
Γ. ΓΚΟΥΜΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ
'Οδός Πεντακωτών 51

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Τμήμα Πειραιώς--Κορίνθου--Πατρών

	1	3	33*	2	4	32*
Πειραιεύς άν.	6.25π	11.25	10.15	Πάτραι άν.	7.40π	11.45
'Αθήναι »	7.—	12.—	10.50	Αίγιον »	9.24	1.03
Κορίνθος άφ.	10.—	2.54	2.10	Κορίνθος »	1.20μ	4.10
Αίγιον »	1.57	5.55	—	'Αθήναι άφ.	4.30	7.10
Πάτραι »	3.35	7.15	—	Πειραιεύς »	5—	7.40

Τμήμα Κορίνθου-Ναυπλίου-Μόλων

	μ.μ.	μ.μ.*		π.μ.	π.μ.*
Κορίνθος άν.	3.15	4.20	Ναύπλιον »	9.30	11.—
'Αργος άφ.	5.28	6.33	'Αργος »	10.10	11.40
Ναύπλιον »	6.05	7.10	Κορίνθος άφ.	12.25	1.55

* Δευτέραν Τετάρτην Παρασκευήν. * Τρίτην Πέμπτην Σάββατον.

Τμήμα Μασρών-Πύργου

	π.μ.	μ.μ.	μ.μ.		π.μ.	μ.μ.	μ.μ.
Πάτραι άν.	7.20	4.15	2.—	Πύργος άν.	7.—	2.—	3.05
'Αχαΐα άφ.	8.45	4.57	2.55	Γαστούνη »	8.24	3.12	4.40
Μανωλάς »	9.18	5.48	4—	Αχαΐα άφ.	8.47	3.33	5.05
Αχαΐα »	9.47	6.15	4.40	Αχαΐα »	8.50	3.35	6.40π
Αχαΐα άν.	9.50	6.17	6.45π	Μανωλάς »	9.19	4.06	7.15
Γαστούνη »	10.20	6.46	7.22	'Αχαΐα »	10.11	4.58	8.18
Πύργος »	11.40	8.05	8.50	Πάτραι άφ.	10.55	5.50	9.15

Τοπικά άμαξοστοιχίαι καθ' έκάστην εις όλα τά τμήματα.

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ
15-'Οδός Καπνικαρείας-15
Τοποθετήσας ήλεκτρικών κωδώνων, τηλεφώνων, τηλεγράφων, αλεξικεραύνων κλπ.
ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ
έπιστημονικών και Ιατρικών εργαλείων.
ΠΩΛΗΣΙΣ
διαφόρων όλικών των εργολάβων.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ
Καθ' ήγητης έχων διαθεσίμους ώρας τινάς, αναλαμβάνει τήν διδασκαλίαν της 'Αγγλικής έν βραχεί διαστήματι και με συγκαταβατικά σχετικώς διδάκτρα. Η «Εβδομάς» συνιστά αυτόν δια τήν καλήν και πρακτικήν αυτού μέθοδον.
Διδύθυνσας 'Οδ. Πεντακωτών 29.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΧΗΜΕΙΑΣ
Τμήται όρ. 4.
ΑΘΗΝΑΙ